

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ 27—28

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος, ἦτοι τῆ 6 ἰσταμένου, ἐπεράτωσε τὰς συσκέψεις αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς 14 παρελθόντος Ἰουνίου συγκληθεῖσα καὶ καθ' ἐκάστην συνεδριάζουσα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τὸ συνοδικὸν μέγαρον οὐχὶ διὰ πρώτην ἑσθάλως φερόν εἶδεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνεργομένους τοὺς σεβασμιωτάτους τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Ἱεράρχας ἐπὶ διασκέψει περὶ τῶν ἐκάστοτε ἐπασχολούντων τὴν ποιμανοῦσαν Ἐκκλησίαν ζητημάτων. Καὶ ἄλλοτε πολλάκις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνοδικῶν συνεδριῶν ἀντηλλάγησαν γνώμαι καὶ ἐλήφθησαν ἀποφάσεις· Ἄλλ' ἢ περὶ ἧς νῦν ὁ λόγος σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τοῦτο ἔχει τὸ ἰδιόδικον, ὅτι εἶνε ἡ πρώτη ἀπὸ τῆς διοικητικῆς τῶν ἐν Ἑλλάδι μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἀφομοιώσεως πρὸς τὴν αὐτοκέφαλον αὐτῆς Ἐκκλησίαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσις τῆς ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι ἱεραρχίας πρὸς ἐπίλυσιν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ Σύνοδος αὕτη ἀπετέλεσε μέγα τῷ ὄντι ἱστορικὸν γεγονός, διότι τὸ πρῶτον ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι συμπαρεκάθησαν ἀλλήλοις τοσοῦτοι Ἱεράρχαι καὶ κοινὸν κατέστησαν μέλημα τὰς θεμελιώδεις ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ τέλει ὅπως καταστήσωσιν εἰς θεραπείαν αὐτῶν ὀριστικῆν, κατὰ τὸ δυνατόν, ἵνα ἀπρόσκοπτος ἐν τῷ μέλλοντι ἀποβῆ ἢ ἐπὶ οἰκοδομῇ καὶ σωτηρίᾳ τοῦ Χριστεπωνύμου ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος μητρικῆ αὐτῆς μέριμνα. Ἡ ἱεραρχία τῶν Νέων Χωρῶν, διοικητικῶς ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς ἱεραρχίας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, τὸ πρῶτον ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐπισήμως πληροφορομένη περὶ τῆς πραγματικῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκλήθη νὰ συνδράμῃ δι' ἧς καὶ αὕτη κέκτηται πείρας καὶ ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτῆς καὶ ἐνισχύσῃ τὸν ἔκπαλαι ἀργαλέον αὐτῆς ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ὀριστικῆς κανονικῆς ἀποκαταστάσεως τῶν καθ' ἕλου αὐτῆς πραγμάτων.

Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλης πλευρᾶς ἀπέβη ἱστορικὴ αὕτη τῆς Ἱεραρχίας ἢ Σύνόδου. Διότι τὸ μὲν, τὰ κοινὰ τῶν σεβασμιωτάτων βουλευμάτων κύριον εἶχον ὑποκείμενον δύο σπουδαιότατα καὶ θεμελιώδη προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ἐπίλυσις τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἐπεδέχετο ἐπὶ πλέον ἀναβολήν· τὸ δέ, ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνέλευσις τῶν ἱεραρχῶν ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ἀνταλλαγῶσι γνώμαι καὶ

περὶ ἄλλων οὐχ ἦττον σπουδαίων ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἅτινα περιλαμβάνονται ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν μελημάτων. Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δύο ζητήματα εἶνε, ὡς εἶνε ἀνέκαθεν γνωστόν, τὸ τοῦ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ οἰκονομικόν· ἀμφότερα ἀποτελοῦσιν οἰοεὶ τὸ ἐδαφος, ἐπ' οὗ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἰσταμένη δύναται νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἑαυτῆς δράσιν ἢ Ἐκκλησία, αὐτῶν δ' ἢ ἐκκρεμότης παραλύει αὐτῆς τὰ νεῦρα καὶ κρατεῖ αὐτὴν διηνεκῶς μετέωρον καὶ ἀδρανῆ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς κινήσεως καὶ δραστηριότητος.

Καὶ τίνες μὲν ὑπῆρξαν αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας ἐπὶ τῶν ἐπασχολησάντων αὐτὴν σπουδαίων ζητημάτων, ἐγνωσθῆ ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς ἀπὸ τῶν σελίδων τῆς «Ἐκκλησίας». Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ παρελθῶμεν ἀσχολιάστον τὴν ἑλλειψιν προσοχῆς τῶν τὰ κοινὰ πραττόντων καὶ τοῦ πλείονος κοινοῦ πρὸς τὸ ἐν αὐτοῖς τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ τοῖς κόλποις συντελεσθέν μέγα τοῦτο γεγονός, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον τῆς Ἱεραρχίας ἢ Σύνόδου περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς τὸ κοινὸν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἐβουλεύθη, περὶ οὐδενὸς δὲ ἰδίου καὶ ἐπὶ τέλει ἰδίῳ ἢ ὡς ἄλλως διασκέπτονται τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πολιτείᾳ ὀργανωμένα κοσμικὰ σωματεία. Ὅτι ἀνέκαθεν παρὰ τῆς πολιτείας ἢ Ἐκκλησίας ζητεῖ εἶνε ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ ἕλου ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶνε προακτικὸν αὐτῶν τῶν καλῶς ἐγνωσμένων συμφερόντων καὶ σκοπῶν τοῦ κράτους, εἶνε αὐτὸ τοῦτο δικαίωμα τῶν ὀρθοδόξων αὐτοῦ πολιτῶν. Ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ παρὰ τῆς πολιτείας τόσῃν τοῦλάχιστον καὶ πρὸς αὐτὴν προσοχὴν καὶ δικαιοσύνην, ὅσης ἀξιοῖ οἰονδήποτε συγκεκροτημένον σωματεῖον, οἰανδήποτε πολιτῶν ὁμάδα· καὶ διηνεκῶς παρακαλεῖ νὰ μὴ δεσμευθῆται ὑπὸ μέτρων πολλάκις ἀντικρυς ἀντισυνταγματικῶν ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς. Τὰ μέσα δὲ ταῦτα εἶνε εἰς κανονικὸς καταστατικὸς νόμος ἐπαφίεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθερίαν τινὰ κινήσεων ἐν τῷ κύκλῳ τῆς, καὶ ὁ ὀλικὸς μοχλός, δι' οὗ θὰ δυναθῆ νὰ κινήθῃ εἰς ἐξόψωσιν τῶν ὀργάνων τῆς τοιαύτης, ὥστε νὰ συγχρονίζωνται πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ πρώτη αὕτη τῆς ἕλης ἐν Ἑλλάδι Ἱεραρχίας Σύνοδοσ· θὰ ἀποβῆ ἱστορικὴ καὶ ἀπὸ ἐπόψεως ἐφαρμογῆς τῶν δεδομένων τῇ συνδρομῇ τῆς πολιτείας, ἵνα μετὰ θάρρους συνεχίσῃ τὰς συσκέψεις αὐτῆς καὶ ἐπ' ἐξῆς, ἐν καρποφόροις ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ συνελεύσεσι.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ Τῃ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Καίτοι ἐν τῇ ἡμερησίᾳ δικτάξει τῶν ἐργασίων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας δὲν ἀνεγράφετο ἡ ἐξέτασις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἐπειδὴ ὁμοῦς ὑπεβλήθη σχετικὴ αἴτησις τῶν παλαιοημερολογιτῶν δύο Ἀρχιερεῖς πρότειναν καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐδέχθη ὅπως ἐξετασθῇ τὸ ζήτημα ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 2 τρ. μ. Ὅντως δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐπελήφθη κατ' αὐτὴν τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου καὶ κατέληξε, μετὰ συζήτησιν, εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι οὕτε δύναται, οὔτε δικαιούται ν' ἀποκλινῇ τῆς περὶ τούτου ληφθείσης κατὰ τὸ 1924 ἀποφάσεως, στηριχθείσης ἐπὶ ἀποφάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ ὅτι ἀποκρίνεται εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀρχιερεῖς νὰ λαμβάνωσι τὰ ἐνδεικνυμένα μέτρα πρὸς διαπαιδαγώγησιν καὶ φωτισμὸν τῶν πλανωμένων εἰσέτι εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς ἀρχικῆς ληφθείσης περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρὸς συμβῆρῶσιν αὐτῶν πρὸς τὰς ἀποφάσεις ταύτας.

Ἐδημοσίευσεν δὲ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν ἐπαύριον ἀνακοινωθέν, δι' αὐτὴν διέψευσεν ἀνακριθείας τινὰς σχετικὰς πρὸς τὴν ληφθείσαν ἀπόφασιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ μετὰ δύο ἡμέρας ἐδημοσιεύθη εἰς ἐφημερίδας σημεῖώματι, ὑπὸ τύπον ὑπομνήματος, προὐκλήθη ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ νέα συζήτησις κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4 τρ. μ. μεθ' ἣν ἐξεδόθη τὸ ἐξῆς ἀνακοινωθέν, ὑπογραφὸν ὑπὸ τῶν παρόντων ἐν τῇ συνεδρίᾳ.

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ σημερινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ λαβούσα γινῶσιν δημοσιεύματός τινος εἰς προαῖνάς ἑφημερίδας ὑπὸ τύπον ὑπομνήματος ἐκ μέρους δῆθεν Ἀρχιερέων τῶν Νέων Χωρῶν, ἃς οὐδὲμῆς ὑπογραφῆς, διεπίστωσεν ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κασσανδρείας παρεσκεύασε μὲν τοιοῦτον σημεῖωμα, ὑπογραφὸν καὶ ὑπὸ δύο ἐτέρων Ἱεραρχῶν, ἀλλὰ δὲν κατέθηκεν αὐτὸ ἐπισήμως ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἱεραρχίας. Ἐξέφρασε δὲ ὁ εἰρημένος Μητροπολίτης τὴν λύπην του, διότι ἐδημοσιεύθη ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ.

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἀποδοκιμάσασα ὁμοφώνως τὸ ἐν λόγῳ σημεῖωμα ἕνεκα τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, μετὰ ἐμπεριστατωμένην μελέτην αὐτοῦ δηλοῖ ὅτι τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ σημειώματος λεγόμενον ὅτι ἢ ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β', τοῦ Τρανοῦ συνελθοῦσα ἐν Κωνσταντινουπόλει γενικὴ Σύνοδος (1593) ἀπεκήρυξε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον καὶ «δεινοῖς ἐπιτιμί-οις ἀπέκλεισεν οἰανδήποτε ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου», εἶνε ἀπολύτως ἀνακριβές, στηριχθὲν ἐπὶ πλαστογραφημάτων τινος παρὰ Ἀγιορειτῶν σκευωρηθέντος. Ὁ σχετικὸς Κανὼν τῆς εἰρημένης Συνόδου τοῦ Ἱερεμίου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἀσάλευτον διαμένειν βούλομεθα τὸ τοῖς πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου Σωτηρίου Πάσχα, ἅπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ὄρους τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοφιλεστάτου Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκουωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονικώτερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα, καὶ ταῦτα εἰρησθῶ περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ Διάκονος μετὰ τὸν ὄρον τοῦτον τολμήσῃ ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἢ Ἁγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἄλλοτριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων Κανόνι μέχρι καὶ σήμερον Θεοῦ χάριτι· ὃν καθὸ δεῖ καὶ τὰ λοιπὰ ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει».

«Κατὰ ταῦτα λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ εἰρημένη Σύνοδος τοῦ Ἱερεμίου χωρὶς νὰ ἀποκλείσῃ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ἀπέκρουσε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο ἐκανόνισε τὰ τοῦ Πάσχα παρὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἢ δὲ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διώρθωσεν ἁπλῶς τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, μὴ παραδεχθεῖσα τὸ Γρηγοριανόν, μηδὲ θίξασα τὸ ἑορτολόγιον, ἢ τὸ Πασχάλιον ὁ Ζ' Κανὼν τῆς Συνόδου τοῦ Ἱερεμίου, ὅστις ἄλλως τε ἐπαναλαμβάνει κατὰ λέξιν τὸν Α'. Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου (341), δὲν παρεβιάσθη ὑπὸ τῆς γενομένης διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Οὐδὲ ὑπῆρξεν, ἄλλως τε, ἡ εἰρημένη Σύνοδος τοῦ Ἱερεμίου Οἰκουμενικὴ, οὔτε ἄλλη τις εἶτε Οἰκουμενικὴ εἶτε τοπικὴ Σύνοδος ἀπηγόρευσε τὴν διόρθωσιν πανθολογουμένου σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου.

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ὁμοφώνως φρονεῖ ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις τοῦ Ἡμερολογίου δὲν προσκρούει οὔτε εἰς τὰ δόγματα, οὔτε εἰς τὰς παραδόσεις, οὔτε εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προτρέπει δὲ τὸν εὐσεβῆ λαὸν ὅπως πείθεται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος

† Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

† Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ

† Ὁ Εἰσήτης ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

† Ὁ Μαρωσείας ΑΝΘΙΜΟΣ

† Ὁ Κιστορίας ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Λαγκαδᾶ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

- † Ὁ Θεσσαλονίκης ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
- † Ὁ Ἰωαννίνων ΣΠΥΡΙΔΩΝ
- † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- † Ὁ Πατρῶν ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ὁ Μονεμβασίας ΓΕΡΜΑΝΟΣ
- † Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ
- † Ὁ Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Πλωμαρίου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Βελλῶν καὶ Κονίτζης ΙΩΑΝΝΗΣ
- † Ὁ Ζιχνῶν ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
- † Ὁ Καβάλλας καὶ Νέστου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης ΠΟΔΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδουτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Νιγρίτης ΕΥΓΕΝΙΟΣ
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- † Ὁ Καλαβρῶτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Σάμου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
- † Ὁ Σερρών ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Παροναξίας ΙΕΡΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- † Ὁ Νευροκοπίου ΦΙΛΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Σουφλίου ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Γρεβενῶν ΝΙΚΟΛΑΟΣ
- † Ὁ Αργολίδος ΙΕΡΟΘΕΟΣ
- † Ὁ Θάσου ΓΕΩΡΓΙΟΣ
- † Ὁ Πολυανῆς ΚΥΡΙΑΔΟΣ
- † Ὁ Μηθύμνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
- † Ὁ Κορινθίας ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
- † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Χαλκίδος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
- † Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ
- † Ὁ Ἠλείας ΑΝΤΩΝΙΟΣ
- † Ὁ Γόρτυνος ΠΟΔΥΚΑΡΠΟΣ
- † Ὁ Ἀδραμερίου ΚΑΛΔΑΙΝΙΚΟΣ
- † Ὁ Γιαννιτσῶν ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ»

ΠΕΡΙ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

**ΕΡΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΤΟΥ**

Η ΠΛΑΝΗ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ—ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙ-
ΚΟΥΣ ΚΕΡΤΕΖΙ

Πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόχριστον λαὸν τῶν Καλαβρύ-
των καὶ Αἰγιαλείας.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Οἱ ἀγαπητοὶ Κερτεζίται παρ' ὅλας τὰς δόξιας
μας, παρ' ὅλας τὰς ἐγκυκλίους ἡμῶν διδασκαλίας, μὲ
τὰς ὁποίας τοὺς ἐφωτίσαμεν διὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτοὶ
ἐπιμένον κατὰ πλειονότητα εἰς τὴν πλάνην τοῦ πα-
λαιοῦ Ἡμερολογίου καὶ χωρίζονται ἀπὸ τὴν θρησκείαν
μας καὶ νομίζουν ἔτι αὐτοὶ ἔχουν τὴν ἀληθινὴν θρη-
σκείαν, ἐνῶ δὲν τὴν ἔχουν. Δὲν εἶναι ἄπιστοι. Πι-
στεύουν ὅτι ὑπάρχει Θεός, ἀλλὰ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ
τὴν θρησκείαν δὲν τὴν ἔχουν. Ἡ θρησκεία μας εἶνε
ἀγάπη καὶ ὑπακοή. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀγάπην
καὶ ὑπακοήν εἰς τὸ ὀρθόδοξον Οἰκουμενικὸν Πατριαρ-
χετον. Δὲν ἔχουν ἀγάπην καὶ ὑποταγὴν εἰς τὴν Ἱερὰν
Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἔχουν ἀγάπην καὶ ὑπο-
ταγὴν εἰς τὸν Ἀρχιερέα των, τὸν Πνευματικὸν των
Πατέρα, ἐνῶ ἠξεύρουσαν πόσον τοὺς ἀγαπῶ καὶ δύναν-
ται νὰ ἐνθυμηθοῦν ποσάκις ἐδεῖξα εἰς αὐτοὺς τὴν ἀγά-
πην τὴν πατρικὴν.

Εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν λυπηρὰν κατάστασιν νὰ
μὴ ἔχουν τὴν ἀγάπην αὐτὴν καὶ ἐπομένως εἶνε ὡς νὰ
μὴ ἔχουν θρησκείαν. Διότι δὲν συμβαίνει εἰς αὐτοὺς
μόνον τὸ κακὸν ὅτι δὲν ἔχουν ἀγάπην καὶ ὑποταγὴν
εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δηλ. τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρ-
χετον, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸν Ἀρχιερέα των, τὸν
Πνευματικὸν των Πατέρα, ἔχουν καὶ κάτι χειρότερον,
ἔχουν μίσος καὶ ἐχθροπάθειαν κατὰ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι
ἀγαποῦν καὶ ὑπακούουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ
φανερώνει ὅτι δὲν ἔχουν θρησκείαν, διότι ἐφυγον ἀπὸ
τὴν θρησκείαν τῆς Ἀγάπης καὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ
μίσος καὶ τὴν ἐχθροπάθειαν, τὰ ὁποῖα εἶνε ὄχι
θρησκεία. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔπαθον, δὲν εἶνε
αὐτοὶ αἵτιοι, ἀγαθοὶ χωρικοὶ ὄντες καὶ φρόνιμοι εἰκο-
κυρατοὶ. Δὲν παίουν κατ' ἀρχὴν οἱ Κερτεζίται, ἀλλὰ
ἄλλοι, τοὺς ὁποίους μόνον ὁ δίκαιος Θεὸς δύναται
νὰ τιμωρήσῃ, διότι μὲ τὸν ἐφωτισμὸν των βασανίζου-
ν ἐν τόσον καλὸν χωρίον. Αὐτοὶ οἱ ἄλλοι εἶνε ἀπὸ ἐκεί-
νους οἱ ὁποῖοι διὰ τὸ συμφέρον των καὶ τὸ πλεόν μι-
κρόν καὶ πρόστυχον κολακεύουσιν τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀπο-
νηρέτους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, τοὺς λέγουσιν ψεύματα,
ἐν γνῶσει ὅτι εἶνε ψεύματα.

Τοιοῦτοι διαφόρων εἰδῶν ἄνθρωποι διαπράττουν τὸ
κακὸν εἰς τοὺς Κερτεζίτας. Ἄλλοι τοὺς ἐνθαρρύνουν
εἰς τὴν πλάνην των καὶ δὲν τοὺς λέγουσιν τὴν ἀλήθειαν,
ἀλλὰ τοὺς κολακεύουσιν διὰ τὸ κομματικὸν των συμφέ-
ρον. Ἄλλοι, διότι ἔχουν στρεβλὴν ἰδέαν καὶ θέλουν νὰ
περάσουν ὡς σοφοὶ καὶ μεγάλοι φίλοι τῆς Ἐκκλησίας,
ἐνῶ πράγματι πολεμοῦν καὶ διώκουν τὴν Ἐκκλησίαν.
Διότι Ἐκκλησία καὶ θρησκεία χωρὶς ἀγάπην καὶ ὑπα-
κοήν ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς, ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς, δὲν ἀξίζει
τίποτε, οὔτε ὑπάρχει εἰς τὰ ἀληθινά. Ἄλλοι ἐνθαρ-
ρύνουν τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀπονηρέτους Κερτεζίτας εἰς
τὴν πλάνην καὶ συμφορὰν των διὰ νὰ κερδίσουν
δῶξαν ὅτι εἶνε μεγάλοι πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ ὅτι ἀγω-
νίζονται διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λαοῦ, ἐνῶ εἶνε κατὰ
τοῦ λαοῦ, διότι ἀπχτοῦν αὐτὸν καὶ τὸν ρίπτουν εἰς
τὸν κακὸν δρόμον, ἀπ' οὗ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν
ὑποταγὴν εἰς τὴν θρησκείαν, ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς
τὴν Ἐκκλησίαν.

Αὐτοὶ ὁμοιάζουν τοὺς ἀνοήτους καὶ ἀτάκτους πατέ-
ρας, οἱ ὁποῖοι ἀφήνουν τὰ τέκνα των νὰ κάμουν ὅ,τι
θέλουν, τὰ ἀφίνουν ἐλεύθερα καὶ τὰ κάμνουν δούλους
εἰς τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὴν διαφθοράν. Τὸ αὐτὸ κά-
μουν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀφίνουν τὸν λαὸν νὰ κάμῃ
ὅ,τι θέλει, νὰ εἶνε ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἐντροπὴν καὶ
εὐλάβειαν πρὸς τὰ Ἱερὰ καὶ Ὅσια τοῦ Ἔθνους
μας, ἐλεύθερος καὶ ἀνυπότακτος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.
Αὐτοὶ εἶνε οἱ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ καὶ τὴν
γλῶσσαν των ἀλλάσσουν, ὥστε νὰ μὴ ἐνοῆ ὁ λαὸς τὰ
θεῖα ἄγματα καὶ τὰς προσευχάς. Ἄλλοι ἐνθαρρύν-
νουν τοὺς ἀσθενεῖς παλαιοημερολογίτας ἀπὸ ἀμάθειαν
καὶ πλάνην καὶ ἀπὸ ἐσφαλμένην ἀντιληψιν τῆς θέσε-
ώς των καὶ τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν ἔχουν ὡς κληρι-

καὶ ἡ καὶ ἀπὸ ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια διώρθωσαν τὸ Ἡμερολόγιον.

Αὐτοὶ εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ, διότι ἀπὸ ἐγωϊστικότητος καὶ διὰ τὴν ἰδικήν των γνώμην κάμνουν τὸν λαὸν δοῦλον εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Διότι ἐὰν ὁ Ἕλλην χριστιανὸς δὲν σέβεται τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δὲν υποτάσσεται εἰς τὸν Ἀρχιερέα του διὰ τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας του καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸν παπᾶ του, τὸν ὅποιον δικτάσει ὁ Ἀρχιερεὺς, οὔτε νόμους τοῦ Κράτους θὰ σέβηται οὔτε καμμίαν ἐντροπὴν θὰ ἔχη.

Εἰς αὐτὴν τὴν λυπηρὰν κατάστασιν ἔφερον τοὺς ἀγαπητοὺς Κερτεζίτας καὶ ἄλλους τοὺς Παλαιοσημερολογίτας αὐτοὶ οἱ διάφοροι ἄλλοι, αἰξένοι καὶ ἄσχετοι πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τοὺς κατήνησαν κακοὺς, ἐνῶ ἠδύνατο νὰ εἶνε οἱ ἀγαθότεροι καὶ εὐλαβέστεροι. Διότι ἔχουν πίστιν. Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ διάφοροι ἐκμεταλλεῦνται ἀπὸ ἀτομικῶν των συμφέρον σκοτισμένοι τοὺς ἐσόγγυσαν, τοὺς διέστρεψαν εἰς τὸ εὐγενὲς αἰσθημα τὸ ὅπῃ ἔχει ἐκ φύσεως ἢ Ἑλληνικὴ Φυλὴ, τὸ αἰσθημα τῆς ἀγάπης καὶ καλωσύνης, καὶ τοὺς ἔκαμαν ἔξω ἀπὸ τὰ λογικὰ των.

Διότι ὅπου ἀγάπη καὶ «καλωσύνη» δὲν ὑπάρχει, ἐκεῖ ἢ πίστις δὲν ὠφελεῖ καὶ θρησκεία δὲν ὑπάρχει. Διότι πίστις εἰς τὸν Θεὸν εἶνε καὶ ἡ ἀναγνώρισις, ὅτι ὑπάρχει Θεός. Ἀλλὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτὴν μόνον οἱ παράφρονοι ἀπὸ διαφθορὰν τῆς καρδίας των δὲν τὴν ἔχουν. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουν, ἀλλὰ εἰς τὸν Θεὸν δὲν ἀνήκουν καὶ θρησκείαν καθαρὰν καὶ ἀμίαντον δὲν ἔχουν, διότι ἀγάπην δὲν ἔχουν. Θρησκεία ἀληθινὴ εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης καὶ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τοὺς διορισμένους ὑπ' αὐτῶν Ἱερεῖς. Κατήνησαν τοὺς Κερτεζίτας τοὺς ἰδικούς μας καὶ ἄλλους τοὺς Παλαιοσημερολογίτας εἰς ἔξωφρενισμόν καὶ πικραλογισμόν. Εἰς τὴν Κέρτεξην καὶ εἰς ἄλλα τὰ μέρη ὅπου ὑπάρχουν πλανώμενοι παλαιοσημερολογίται ἢ Ἱερωσύνη κατηργήθη καὶ τὰ Μυστήρια δὲν τελοῦνται, διότι ρασοφόροι τυχοδιώκται ψευδοῖερεῖς τελοῦν τὴν λειτουργίαν ἐντὸς τῶν παραπηγημάτων.

Αὐτοὶ ἐξώρμησεν ἀπὸ μίαν ἔρημον ὑπὸ τῶν πονηρῶν πνευμάτων οἰστρηλατούμενοι διὰ χρηματισμόν. Καὶ ὅτι πνεῦμα Θεοῦ δὲν ὑπάρχει οὔτε εἰς τὰς ἀνευ ἱερέως συναθροίσεις οὔτε εἰς τὰς λειτουργίας τὰς τελούμενας ἀπὸ ρασοφόρους τυχοδιώκτας, ἀπόδειξις ὅτι ὅσα προχωροῦν εἰς τὴν πλάνην των, τόσα περισσότερον παύουν νὰ ἔχουν ἀγάπην καὶ συναίσθησιν τί εἶνε θρησκεία καὶ τί εἶνε ἄνθρωποι χριστιανεῖ. Κατήνησαν νὰ στήνουν χορὸν μὲ μουσικὰ ὄργανα, διότι δῆθεν μὲ τὴν συμπλοκὴν καὶ τὸν κίνδυνον αἱματοχυσίας δὲν ἀφῆκαν νὰ συλλάβῃ ἢ ἐξουσία τὸν τυχοδιώκτην ἐγκλημητίαν ρασοφόρον!! Καὶ ὄβριζον τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς Ἐκκλησίας. Διότι Ἐκκλησίαν θεωροῦν τὴν ἁμαρτίαν, δηλαδὴ τὸν τυχοδιώκτην ρασοφόρον,

καὶ πάθος δεικνύουν κατὰ τῶν γειτόνων των καὶ προσπαθοῦν νὰ τοὺς παρασύρουν εἰς τὴν πλάνην των.

Ὅτι ἐξωφρενισμὸς καὶ στανισμὸς εἶνε ὄλα αὐτὰ ποὺ γίνονται διὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἀπόδειξις ὅτι ἐνῶ εἶνε σταιχειώδης ἢ περὶ αὐτοῦ σκέψις καὶ ἀπλουστάτη ἢ λύσις, ὅσημέραι πολυπλοκώτερον γίνεται καὶ ἄλυτον παρίσταται τὸ ζήτημα. Ὑποταγὴ καὶ ἀναμονὴ ἰδοῦ ἢ λύσις. Ὑποταγὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μέχρις ὅτου ἐν εὐθέτω καιρῷ, διὰ Προσυνόδου Ἱεραρχῶν ἀπὸ ἄλλων τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Ὀρθόδοξον ἢ μέχρις Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν Ὀρθόδοξων Ἱεραρχῶν λυθῇ τὸ ζήτημα ὀρθοτικῶς. Περίπου ἔξ ἑκατομμύρια Ὀρθόδοξων Ἑλλήνων ὑπακούουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐφαρμόζουσι τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὄλγαι χιλιάδες κάμνουν θόρυβον καὶ ἀναστατώνουν τὸ ἔθνος, διότι ἐπλανήθησαν καὶ πλανῶνται ἀπὸ διαφόρους ἐκμεταλλευτάς.

Τὶ ἔπρεπε καὶ τί πρέπει νὰ εἴπουν οἱ ἰδιοὶ μας οἱ Κερτεζίται καὶ πάντες οἱ πλανηθέντες καὶ νομίζοντες ὅτι τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον εἶνε τὸ σωστὸν καὶ τὸ Νέον δὲν εἶνε, καὶ νὰ μὴ κάμνουν αὐτὸν τὸν θόρυβον καὶ νὰ μὴ καταντοῦν νὰ μὴ ἔχουν θρησκείαν;

Τὶ ἔπρεπε νὰ εἴπουν καθ' εἰς μὲ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ ὄλοι ὁμοῦ μεταξύ των; Ἐπρεπε καὶ πρέπει νὰ εἴπουν ὅτι ἀφ' οὗ τόσα ἑκατομμύρια ἀκολουθοῦν τὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ ἔχωμεν θρησκείαν, τὴν θρησκείαν τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ἔχωμεν τὸν ἱερέα μας καὶ τὸν Δεσπότην μας καὶ νὰ ζητήσωμεν καὶ νὰ ζητῶμεν ἐπιμόνως νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα μίαν γενικὴν Προσύνodos ἢ μίαν Οἰκουμενικὴν Ἱερά Συνόδον ἀπὸ ὄλους τοὺς ἱεράρχας τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἀποστολικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Τὸ διορθωμένον Ἡμερολόγιον τὸ ἐπρότεινε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ παρεδέχθη ἢ Ἱεραρχία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους σύμπαντος καὶ τὸ ἠθέλησεν ἢ Κυβέρνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους διὰ τοὺς ἔξης λόγους:

Πρῶτον διότι ἐπιστημονικῶς εἶνε τὸ ὀρθότερον, ἀφ' οὗ συνεζητήθη ἀπὸ ὄλους τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονας, μαθηματικούς καὶ ἀστρονόμους τοὺς ἰδικούς μας καὶ ξένους. Δεύτερον διότι δὲν εἶνε ἐναντίον τῆς Πίστewς τῆς Ὀρθόδοξου, δὲν προσβάλλει εἰς τίποτε καὶ δὲν καταργεῖ τὰ δόγματα τῆς θρησκείας ἡμῶν, καὶ τρίτον διότι ἀφ' οὗ τὰ δύο αὐτὰ εἶνε ἀληθινά, ὅτι δηλ. ἐπιστημονικῶς εἶνε ὀρθότερον καὶ ἀληθινώτερον καὶ τὴν θρησκείαν μας τὴν Ὀρθόδοξον δὲν τὴν πειράζει δόλου, δίκαιον καὶ πρέπον εἶνε, ἀφ' οὗ εἴμεθα πεπολιτισμένον Κράτος νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν μὲ τὰ ἄλλα χριστιανικὰ Κράτη, Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, καὶ, τὸ σπουδαιότερον καὶ ἀναγκαιότερον, νὰ ἔχη ἢ Ἐκκλησία καὶ ἢ Κυβέρνησις καὶ τὰ ὑπουργεῖα καὶ ὄλαι αἱ Ἀρχαὶ τὴν ἴδιαν ἡμερομηνίαν. Εἶνε ἀνήκουστον νὰ θέλουν οἱ ὄλγαι νὰ σύρουν εἰς τὴν πλάνην των τὸ ἔθνον.

Σας έδωκα δλην τήν έννοιαν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, διότι κάμνουν θόρυβον οἱ διάφοροι έκμεταλλευταὶ καὶ πρέπει νά έχητε γνώσιν τῆς ἀληθείας.

Πρῶτον διά νά ευχαριστήσητε τόν Πανάγαθον Θεόν διότι σας έφώτισε καί ἀπ' ἀρχῆς υπηκούσατε εἰς τὰς συμβουλὰς μου καὶ έσεδάσθητε καὶ παρεδέχθητε τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τήν ἀπόφασιν καὶ εἰσθε ἤσυχοι καὶ εὐλογημένοι καὶ δέν έχουσι αἱ οἰκογένειαί σας ταραχήν καὶ σύγχυσιν καὶ δέν τρέχουσι ἐπίσω ἀπὸ ἕνα χρηματολόγον τυχαδιώκτην ρεσαφόρον εἰς μακρυσμένα μέρη διὰ νά ἀκούσων τήν δῆθεν λειτουργίαν καὶ δέν εἰσθε διηρημένοι μετ' ἔθροπαθῆιαν κατὰ τῶν γειτόνων σας ἐπάνω εἰς τήν θρησκείαν μας, ἡ ὁποία εἶναι ἀγάπη καὶ καλωσύνη καὶ πρὸς τοὺς ἔθροβους μας ἀκόμη.

Δεύτερον διά νά εκφράσω καὶ ἐγὼ τήν ευχαριστήσιν μου πρὸς σας τὰ πνευματικά μου τέκνα καὶ νά χαρῆ ἡ ψυχὴ μου μετ' αὐτά, διότι μένομεν πιστοὶ μετ' ὑπακοήν εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας, ἰδιαιτέρως δὲ χαίρω καὶ συγαίρω τοὺς ἀγαπητοὺς Κερπινιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐνφ' εἰς τήν ἀρχὴν ἀπὸ κάποιον διαβολὴν σκοτεινὴν καὶ σατανικὴν ἐσυγχίσθησαν, ἀμέσως κατόπιν ἀπὸ τὰς συμβουλὰς μου ἐσώθησαν ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν πλάνην τῆς ἀνυποταξίας εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία φέρει εἰς ἔξω ρεντισμὸν καὶ παραλογισμόν. Τρίτον γράφω πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητά μου πνευματικά τέκνα, διά νά προσευχηθῆτε διὰ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀπονηρευτοὺς Κερτεζίτας, τοὺς ὁποίους εκμεταλλεύονται οἱ διάφοροι ἄλλοι καὶ τοὺς ταλαιπωροῦν.

Δέν γράφω εἰς τοὺς ἰδίους τοὺς πλανωμένους, διότι, ἀπ' οὗ πολλάκις τοὺς ἔγραφα καὶ προσωπικῶς τοὺς παρεκάλεσα δέν με ἤκουσαν, τοὺς ἀφίνω μόνον τῶν νά ἐννοήσουν καὶ νά συμφωνήσουν μετ' τοὺς συγχωρήτους τῶν τοὺς ὑπακούοντας εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἡ προσευχή μου καὶ ἡ προσευχή σας ἡ ἀδελφικὴ θὰ φέρῃ εἰς αὐτοὺς τὴν συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεόν τῆς ἀγάπης, ἐναντίον τοῦ ὁποῖου ἡ πλάνη αὐτὴ εἶνε μ' ἀφοβερὰ διὰ τὸ ἔθνος μας βλασφημία. Ἐπίσης γράτω πρὸς ὑμᾶς τὸν λαὸν τὸν εὐτεβῆ καὶ φιλόθρησκον διά νά προσευχηθῆτε νά μετανοήσουν καὶ οἱ διάφοροι ἄλλοι οἱ εκμεταλλευταὶ καὶ νά παύσουν διαπραττοντες τὸ κακὸν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ κράτος, νά προσευχηθῆτε νά ἐννοήσῃ καὶ ἡ σεδαστὴ κυβέρνησις καὶ νά κρημνίσῃ ὅλα τὰ παράνομα καὶ ἀντεκκλησιαστικά πικρήγματα, τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὴ δέν ἐκατάλαβε καὶ τὰ ὠνέμασεν ἰδιωτικοὺς ναοὺς, καὶ τὰ παραδέχεται ὡς τοιοῦτους καὶ οὕτω ἔγινεν εἰς αὐτοὺς τοὺς παλαισημερολογίτας μίαν θρησκευτικὴν κωμῆδιαν ἢ θεία λατρεία διὰ νά συμβῆ κάτι χειρότερον. Πῶς εἰμπορεῖ νά ὑπάρξῃ τόπος προσευχῆς χωρὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐπισκόπου; Προσευχηθῆτε κυρίως νά φωτίσῃ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης ἰδίως τοὺς κυβερνήτας μας καὶ τοὺς πολιτευτάς μας ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸν λαὸν νά ζητήσωσι νά παύσῃ αὐτὴ ἡ

ἀπρέπει εἰς τὸ κράτος μας νά μὴ ἀδικῆται ὁ λαὸς ἀνευ λόγου καὶ σκοποῦ ταλαιπωρούμενος, στενοχωρούμενος καὶ λυπούμενος διὰ τὴν θρησκείαν του, ἡ ὁποία εἶνε ἡ παρηγορία καὶ χαρὰ, εἰς τὴν εἶνε ἀγάπη καὶ ὑπομονή, ἐπιείκεια καὶ καλωσύνη, πραΰτης καὶ συγχώρησις καὶ διὰ νά εἶνε μετ' ὅλας αὐτὰς τὰς χάριτας καὶ τὰς ἀρετὰς ἀνάγκη νά εἶνε ὑπακοή καὶ ὑποταγή εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ κράτος τὸ ἑλληνικόν.

Ἡ χάρις τοῦ ἐν Τριᾷδι Θεοῦ ἡμῶν εἶη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ἡμέτερος εὐχέτης:

† Ὁ Καλαβρόταν καὶ Αἰγυπτιακῶν
ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἡ ἰδέα τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἀναντιλέκτως εἶναι παλαιὰ καὶ ἐκαλιεργήθη ἤδη ὑφ' ἀπασῶν τῶν πεφωτισμένων διανοιῶν, αἵτινες ἐπόθησαν νά πραγματοποιηθῆ ἡ ἀποκατάστασις τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πλὴν μέχρι τῆς πραγματώσεως τῆς μεγάλης καὶ ἀγίας ταύτης ἐνότητος εἶναι θεβαλως ποθητόν, ὅπως τοῦλάχιστον αἱ ἡμέτεραι ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ὦσιν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εὐαγγελικῆς Ἀγάπης ἐξωτερικευομένης διὰ τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας καὶ συνεργασίας τῆς ἀνωτάτης Ἱεραρχίας διὰ Πανορθόδοξων Συνεδρίων, ὅσον τὸ δυνατόν συγχο-έρων, ὡς καὶ διὰ κοινῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων.

Πρὸς ταῦτο εἶναι εὐχῆς ἔργον, ὅπως ὁ παρῶν χρόνος τῆς ἐν ἀνατολῇ εἰρήνης καὶ ἡρεμίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χθές, χρησιμοποιηθῆ καταλλήλως. Ἐκ τοιούτων σκέψεων ὀρμώμενοι ἀπευθύνομεν πρὸς τὴν ἀνωτάτην Ἱεραρχίαν καὶ πρὸς τοὺς ὀρθόδοξους Θεολόγους τὴν κατέρω ἡμῶν Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς παρακλήσεως καὶ ἐλπίδος ὅπως αὐτὴ ἀποτελέσῃ τὸ ἔναυσμα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ συνδέσμου τῆς μεταξὺ αὐτῶν ἐνότητος, συνδέσμου πραγματικοῦ καὶ ἰσχυροῦ.

Παρακαλοῦμεν θερμῶς εὐαρεστήθητε νά λάβητε πρωτοβουλίαν καὶ δώσητε τὴν ἀπαιτούμενην ὠθησιν πρὸς τοιαύτην κατεύθυνσιν καὶ ποθητὴν ἐνέργειαν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Πρὸς τὴν πραγματικὴν ἐν Κυρίῳ ἐνότητα.

Ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς οὐδεμία κίνησις.

Ἐν εἶδος ἀποχαυνώσεως καὶ ψυχικοῦ ὄθρου, ὡς κατὰ τὸ θέρος συνεπέα τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, ἔχει

καταλάβει τὰς ψυχὰς τῶν κληρικῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων.

Πλὴν τῶν συνήθων ἀσχαλιῶν ἀπὸ πολλοῦ οὐδὲν τὸ ἐκτακτον καὶ ἄξιον προσοχῆς φθάνει εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἐκ τῶν διαλαμφκῶν ὀρθοδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Τοιοῦτος δέ, ἄνευ ἐκτάκτων ἐκλάμφσεων, βίος τοῦ μωσαϊκοῦ, ἐξ οὗ ἀποτελεῖται ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἐδικαιολογεῖτο χθές, ὅποτε μέγα μέρος ἐξ αὐτῶν εὐρίσκετο ὑπὸ τὸν μουσουλμανικὸν ζυγόν· νῦν ὅμως, ἐν τῷ παρόντι καιρῷ τῆς εἰρήνης καὶ πολιτικῆς ἡσυχίας, εἶναι ἀκατανόητον νὰ συνεχίζεται οὗτος καὶ νὰ μὴ ἐπωφεληταί τις ἐκ τῆς ταιαύτης εὐνοϊκῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων πρὸς ἐναρξίν ἐργασίας καὶ δράσεως πρὸς ἐνότητά ζωσαν καὶ πρὸς συνεργασίαν μεταξὺ αὐτῶν.

Ἄ ο ι π ὶ ν ἔω; πότε ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία θ' ἀποτελεῖται ἐκ μεμερισμένων τεμαχιδίων μὴ συνεχομένων πρὸς ἀλλήλα, εἰμὴ διὰ τῆς ἀφηρημένης ἰδέας τῆς δογματικῆς ἐνότητος; Ἡ κατάσταση αὕτη εἶναι ἀνεκτὴ ὑφ' ἡμῶν καὶ εὐχάριστος;

Ἡ Καθολικὴ καὶ Ἀγγλικανικὴ Δύσις καλεῖ ἡμᾶς πρὸς μεγάλην καὶ τελείαν ἐνότητα. Ἡ Ἀνατολὴ ὅμως οὐδὲ αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ ζῶσαν ἐνότητα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἐθνικότητος ἀποτελεῖ ἕνα ἐκ τῶν σπουδαίων λόγων τῶν τηρούντων εἰσέτι κεχωρισμένας πρὸς ἀλλήλας τὰς Ἐκκλησίας ταύτας. Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο δύναται ν' ἀμβλυθῆ καὶ χωρὶς ν' ἀποτελῆ θεμελιώδες κώλυμα, εἰα δικαιολογῆται ἡ παρούσα ἀπομόνωσις· εἶναι πολὺ δυνατόν ὅπως, τὸ σήμερον λίαν ἀσθενῶς ἠγωνιμένον μωσαϊκόν, καταστῆ μᾶλλον στερεὰ καὶ ἰσχυρὰ, ἐκδηλουμένης τῆς ἐνότητος διὰ δεσμῶν φιλιῶν καὶ ἀδελφικῶν, μὴ ἐπηρεαζομένων ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς ἐθνικότητος, ἣτις πάλιν οὐδεμίαν δύναται νὰ ὑποστῆ ἐξ ἐκείνης βλάβην.

Τώρα ἐν τῇ ἀπαθεί καὶ ἐφεκτικῇ στάσει ἀπασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν οὐδαμῶθεν διακρίνεται τίσις ἀποφασιστικὴ πρὸς προσέγγισιν τῆς διοικήσεως τοῦλάχιστον Ἐκκλησίας, τοῦ ἀνωτάτου κλήρου ἢ τῆς μεμρφωμένης κ'ηρικῆς μερδος καὶ ἐκκλησιαστικῆς δι' ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων ἐπικοινωνίας, δι' ἀνταλλαγῆς γνωμῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων φλεγόντων ζητημάτων πρὸς ἀπόδειξιν καὶ διαπίστωσιν τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἀγίας ΕΝΟΤΗΤΟΣ.

Ἡ ληθαργία αὕτη εἶναι κατὰρ, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ φέρωμεν ἐπὶ τῶν ὤμων ἡμῶν εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα; Ἡ προσέρχεται ἐκ λόγων καὶ αἰτιῶν ἀπὸ τοῦ ἀμέσου παρελθόντος, ἀπὸ πληγῶν εἰσέτι μὴ ἐπουλωθῆσιν, ἢ καὶ ἐξ ἀδιαφορίας, δυναμένης μὲν νὰ ἐξουδετερωθῆ, πλὴν διαρκῶς συνεχιζομένης;

Βεβαίως αἱ σκέψεις αὗται ἀπησχέλησαν καὶ ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐξακολουθοῦσι καὶ νῦν συνταράσσουσαι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξων θεολόγων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν. Πρέπει νὰ προχωρήσωμεν ἔτι ἐμπρός. Ἐφθασε πλεόν, νομίζομεν, ὁ καιρὸς, ὅπως ὁ ἐν

Κυρίῳ δεσμὸς τῆς ἀγάπης καὶ ἡ ἐνότης τῆς πίστεως, ἣτις ἐνώνει τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, καταστῶσι δυνάμεις ἰσχυραί, δυνάμεις ζῶσαι.

Ἡ πρωτοβουλία πρὸς τοῦτο καὶ ἂν δὲν προέρχεται ἐξ ἐπισήμου ὁδοῦ ἀπὸ Συνόδου πρὸς Σύνοδον, δύναται νὰ λάβῃ τὴν ἀφειρητὴν αὐτῆς ἀπὸ Ἐπισκόπου πρὸς Ἐπίσκοπον, ἀπὸ Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸς ἑτέραν Θεολ. Σχολήν, ἀπὸ δημοσιογραφικοῦ ὄργανου πρὸς ἕτερον, κατόπιν δὲ μετὰ πρηγουμένην, ἀλλὰ πάντοτε βραχείαν, προπαρασκευήν, νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ ποθούμενος ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ.

Ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς προπαρασκευαστικῆς ταύτης ἐργασίας πρὸς τὴν Ἐνότητα—μέρος τῆς καθολικῆς παγγρηστικῆς παγκοσμίου ἐνότητος, δὲν ὑπάρχουν κωλύματα, ὡς ἄλλοτε, ἐκ μέρους τοῦ μὴ χριστιανικοῦ πολιτικοῦ κόσμου, τὰ δὲ ὑπάρχοντα καὶ προσερχόμενα ἐκ μέρους τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὡς τὰ ἀμφιβόλου ἠθικότητος πολιτικὰ συμφέροντα ἢ καὶ τὰ ἐκκλησιαστικά πρωτεία, δύνανται εὐφυῶς νὰ παρακαμφθῶν.

Ἐπομένως ἡ βραδύτης πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐνότητος δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῆ.

Τὸ γ' ἐφ' ἡμῖν, ποιούμενοι τὴν παρούσαν ἐκκλησίαν, ποθοῦμεν δικαῶς, ὅπως πεισθῶσιν αἱ πεφωτισμένοι διάνοιαι καὶ αἱ φλεγόμεναι ὑπὸ τῆς πίστεως ψυχαὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀνατολῇ νὰ εὐαρεστηθῶσιν ἕνα σάλπισμα τὸ σάλπισμα τῆς ἐν Χριστῷ Ὄρθοδόξου Πίστεως δι' οἷων μέσων γνωρίζουσι καὶ ἐγκρίνουσι, τὸ σάλπισμα ἐργασίας καὶ δράσεως πρὸς τὴν πεποθουμένην ἀδελφικὴν προσέγγισιν, ἐκδηλουμένην διὰ τῆς στενῆς συνεργασίας τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξεγειρομένων ἐκ τοῦ σημερινοῦ ληθάργου, διὰ βίου ὑψηλοῦ καὶ καρποφόρου, διὰ τῆς συγκροτήσεως συνεδρίων Πανορθοδόξων, ὡς καὶ διὰ κοινῶν δημοσιογραφικοῦ ὄργανου.

Εὐχόμεθα, ὅπως ἡ ἐργασία αὕτη ἀρξῆται οὐχὶ δι' ἀτελευτήτων συζητήσεων, αἰτινες ἰδιάζουσιν εἰς ἀπαρασκευάτους, ἀλλὰ διὰ θετικῆς ἐργασίας, ἣτις νὰ συντομεύτῃ τὸν χρόνον τῶν θετικῶν προετοιμασιῶν πρὸς τὴν ποθουμένην ΕΝΟΤΗΤΑ ὅσον τάχιον.

Ἐν Μπάλτι (Βεσσαραβίας) Ρουμανίας

Μηνὶ Μαίῳ 1929

Ὁ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΟΤΗΝ
ΒΗΣΣΑΡΙΟΝ

ΕΠΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

Προσφώνησις τοῦ σεβ. μητροπ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολυκάριπου ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Παύλου Ἀθηνῶν πρὸς τὸν μέλλοντα ὑπ' αὐτοῦ νὰ χειροτονηθῆ εἰς πρεσβύτερον τελειόφοιτον τῆς φιλολογίας Ν. Σαραντινόν.

Προσέρχεται σήμερον ἐνώπιον τοῦ φρικτοῦ τούτου θυσιαστηρίου ὅπως ἀναλάβῃς τὸ θεῖον καὶ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα. Προσέρχεται, κληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐκ-

κλησίας, όπως χειροτονηθῆς, τῆ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, καὶ χρησιμεύσης ὡς ἐφημέριος ἐν τῇ μικρᾷ μέν, ἀλλὰ μυροβολῶ νήσῳ τῆς Σίφνου, ἐν τῇ ὁποῖα εἶδες τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἀνεπτύχθης. Ἡ ἀπόφραξις ἱερά! Τὸ ἔργον ὑψηλόν! Διότι ὁ ἱερεὺς ἐπιτελεῖ τὴν ἀναίμακτον ὑπὲρ τοῦ λαοῦ θυσίαν, μεταδίδει τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ μορφώνει τοὺς χριστιανούς· διαλύει τὰ σκότη τῆς ἀγνοίας καὶ δεισιδαιμονίας· μεταλαμπαδεύει τὸ καθαρὸν καὶ ζωογόνον φῶς τῆς χορηκῆς ἀληθείας. Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ὅσον ὑψηλόν, τόσον εἶνε καὶ δύσκολον. Εἶνε «τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν» νὰ διευθύνῃ καὶ διαπαιδαγωγῇ τις τὸν ἄνθρωπον, «τὸ πολυτροπώτατον τῶν ζώων». Εἰς τὴν διοίκησιν καὶ ὁδηγίαν οὐχὶ ποιμνίου προβάτων ἢ ἀγέλης βοῶν καὶ ἵππων, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαιτεῖται ἀληθῶς πίστις θερμὴ καὶ ζῶσα, ἀγάπη καὶ αὐταπάρνησις καὶ μέρφωσις ἀμφιλαφῆς. Ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ὁ ἀναλαμβάνων τὸ ἔργον προπαρασκευῆν καὶ προετοιμασίαν καὶ νὰ θεωρῇ αὐτὸ «ὡς Χριστοῦ διακονίαν» καὶ οὐχὶ ὡς τυραννίαν τινὰ καὶ τετραρχίαν ἢ κληρουχίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἱ. Γρηγόριος. Κατὰ δὲ τοὺς τελευταίους χρόνους εἶνε, εἴπερ ποτέ, δύσκολον διότι «δὲ μὲν καιρὸς ὀξύς, δὲ δὲ ἀγῶν πολὺς, ἢ δὲ νόσος βαρεῖα» (Γρηγ. Νκζ. εἰς Ἀμφιλόχ.). Ναί, πολλὴ τοῦ καιροῦ ἡ χαλεπότης. Τὰ σμήνη τῶν πνευμάτων τῆς πλάνης ἐπέρχονται, πτερούμενα ὑπὸ τῆς διαίαις πνοῆς τοῦ νῦν αἰῶνος, προσβάλλουσιν τὴν ἱεράν τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδομήν· ἀποπνέουσιν φθοροποιὰ μιάσματα, ἀντὶ δὲ τῆς θείας παρακαταθήκης τῆς πίστεως, εἰσάγουσιν ὀλέθρια συστήματα καὶ ἀνυψώνουσιν δεινήν καὶ ἀντίθεον πυργοποιίαν καὶ ἐπομένως ἀπώλειαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν. Καὶ ὅσον ὁ ἀγῶν εἶναι δεινότερος καὶ πλησιέστερος, πρέπει καὶ ἡ ὀπλοσκία νὰ εἶνε ἰσχυροτέρα καὶ δυνατωτέρα. Ὁ ἱερεὺς δὲν εἶνε σήμερον, ὡς ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις· πρέπει νὰ εἶνε «δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ» (Λουκ. κδ', 19) διὰ τὸν ἀμυνθῆ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, νὰ διατηρῇ σῶον καὶ καθαρὸν τὸ ποιμνιον ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν λύκων, νὰ ὁδηγῇ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν εἰς ὠφέλειαν καὶ ἀναγέννησιν τῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας.

Εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην διακονίαν προσκλεῖται σήμερον· προσκαλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς νέους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ εἰς ἀνάπαυσιν καὶ τρυφὴν καὶ τιμὴν· προσκαλεῖται ὅπως ἀποθῆς «ὡς λαμπὰς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς ἐλαία κατάκαρπος ἐν οἴκῳ Κυρίου» (Ψαλμ. Λα', 8) ἔχων τύπον καὶ ὑπογραμμὸν αὐτὸ τὸν ἀρχιποιεμένα Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἔπαθεν ἐπὶ τοῦ Σικουροῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ τοὺς Ἁγίους Ποιμένας οἵτινες ἐποίησαν τὴν Ἐκκλησίαν διαλάμπαντες ὡς ἀστέρες φωτεινοὶ ἐν καιρῷ τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῶν, καὶ αὐτοὺς τοὺς χθές καὶ πρόην ποιμένας τῆς πατρίδος ἡμῶν Σίφνου, διαπρέψαντας ἔργῳ καὶ λόγῳ.

Μὴ δειλιάσῃ· ὁ Κύριος θὰ εἶνε μετὰ σοῦ. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν θεραπεύσει τ' ἀσθενῆ καὶ ἀναπληρώσει τὰ ἐλλείποντα, αἱ θερμαὶ προσευχαὶ τοῦ παρισταμένου λαοῦ καὶ τῶν συμπολιτῶν, οἵτινες σὲ ἐπεζήτησαν καὶ προσεκάλεσαν εἰς τὸ ἔργον τῆς ὑψηλῆς διακονίας, ἵνα σε ἐνισχύσουν εἰς αὐτήν. Γένοιτο!

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Ἐξ ἐμπεριστατωμένης μελέτης περὶ τῆς συγχρόνου καταστάσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀρυόμεθα τὰς ἀκολουθούς περὶ αὐτῆς πληροφορίας:

Εἰς Πατριαρχεῖον ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία ἀνεκήρυξεν ἐαυτὴν τῇ 12 Φεβρ. 1925 μετὰ τὴν ὀριστικὴν διατύπωσιν τῆς ἐνωτικῆς πράξεως πασῶν τῶν ἐπαρχιῶν μετὰ τοῦ ρουμανικοῦ βασιλείου. Ἐν τῇ ὑπὸ τὴν ἄνω ἡμερομηνίαν συνεδρία τῆς ρουμανικῆς Γερουσίας ἀπεφασίσθη 1) ἡ εἰς Πατριαρχεῖον προαγωγή τῆς μητροπόλεως Οὐγγροβλαχικῆς ὡς πρωτεύουσος τῶν ἐν τῇ ρουμανικῇ βασιλείῳ μητροπόλεων· 2) ἡ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐκλογὴ τοῦ μητροπολίτου Οὐγγροβλαχικῆς Μύρωνος Κρίστεα· 3) ἡ ἐν τῇ μέλλοντι ἐκλογῇ τοῦ Πατριάρχου τῆς Ρουμανικῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων πάντων τῶν ἀνωτάτων ὀργάνων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐν τῇ χώρᾳ διοικήσεως· 4) ἡ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐκλογὴ μόνον ἱεραρχῶν τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν πράξιν τῆς ἐνώσεως τῶν ἐπαρχιῶν παρέστη ἄμεσος ἀνάγκη ἐφαρμογῆς τῆς αὐτῆς διοικητικῆς ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῶν νέων ἐπαρχιῶν τῆς Τρανσυλβανίας, τῆς Βουκοβίνας καὶ τῆς Βεσσαραβίας, ὧν ἐκάστη μέχρι τοῦδε εἶχεν ἴδιαν ὀργάνωσιν καὶ διοίκησιν ὑπὸ τὸ τῶς αὐστριακῶν καθεστῶς αἱ δύο πρῶται, καὶ ὑπὸ τὸ καθεστῶς τῆς ρωσικῆς συνοδικῆς διοικήσεως ἡ τρίτη. Κατὰ τοὺς νῦν ἐν ἰσχύϊ ρουμανικοὺς νόμους ἡ Ὁρθόδοξος ἐν Ρουμανίᾳ Ἐκκλησία, ὡς Ἐκκλησία τῆς πλειονότητος τῶν ρουμάνων, κατέχει τὴν πρωτεύουσαν θέσιν ἐν τῇ χώρᾳ. Κατὰ τὰ στατιστικὰ δεδομένα τοῦ Κεντρικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ὁ ὅλος πληθυσμὸς τῆς Ρουμανίας κατὰ θρησκευματα ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁρθόδοξοι ρουμάνοι	12.603.000
Ρουμάνοι οὐνίται	1.865.500
Κατόλικοι (γάλλοι, γερμανοὶ, οὐγγροὶ, βούλγαροι κλ.)	1.467.500
Μωαμεθανοὶ (τουρκοὶ, τάταροι)	181.500
Ἑβραῖοι	1.007.500
Οὐγγροὶ οὐνίται	106.000
Οὐγγροὶ καλδινισταί	70.000
Διάφοροι	155.000
Σύνολον	17.450.000

Αἱ μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους σχέσεις εἶνε

ἐξκρίεται· τὸ κράτος πάντοτε μεριμνᾷ περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ χώρᾳ. Οἰδεμία ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπολαύει τοιαύτης προστασίας τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ὅποιας ἐν Ρουμανίᾳ. Ἡ κυβέρνησις ἐκάστοτε ὀρίζει σημαντικὰς πιστώσεις πρὸς συντήρησιν τοῦ κλήρου, συντηρεῖ ἀδελφ. δημοσίᾳ δαπάνῃ τὰ θεολογικὰ ἐπιστημονικὰ, μορφωτικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἐκκλησιαστικὰ καθιδρύματα μεθ' ἑλίου τοῦ πολυαριθμοτάτου καθηγητικοῦ καὶ διδασκτικοῦ αὐτῶν προσωπικοῦ ἐκ τῶν εἰς τὸ δημόσιον δὲ ἀνηκουσῶν γαιῶν καὶ δασῶν περὶχωρεῖ ἱκανὰς ἐκτάσεις δι' ἕκαστον μητροπολιτικὸν ἢ ἐπισκοπικὸν θρόνον χάριν τῶν ἀναγκῶν των. Ἐκαστος ἐπισκοπικὸς θρόνος διαθέτει ἑκατὸν ἐκτάρια καλλιεργησίμου γῆς καὶ 500 ἐκτ. δάσους ἐκμεταλλευσίμου, ἕκαστη δὲ μητρόπολις 200 τῆς πρώτης καὶ 500 τῆς δευτέρας. Χάρις εἰς τὴν τοιαύτην προνομιούχον θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας δύναται ἐλευθέρως καὶ ἀνέτως νὰ ἀναπτύξῃ τὴν θρησκευτικὴν, ἐκπολιτιστικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν αὐτῆς δράσιν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν τοπικῶν συνθηκῶν. Ἐπὶ πλέον ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία σήμερον διαθέτει καλῶς ὀργανωμένα ἐκπαιδευτήρια ἀνωτέρως ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, καὶ τὸ πλεονέκτημα δὲ τοῦτο συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς ὀργανώσεως.

Ἡ ἀνωτάτη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τῆς ὀρθοδόξου Ρουμανίας εἶνε Ἱ. Σύνοδος προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἀποτελουμένη ἐκ πάντων τῶν μητροπολιτῶν, τῶν ἀρχιεπισκόπων καὶ τῶν ἐπισκόπων τῆς αὐτοκεφάλου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἀνερχομένων εἰς 28, ὡς ἐξῆς: 1 πατριάρχης, 4 μητροπολίται, 13 ἐν ἐνεργῇ διοικήσει ἐπίσκοποι, 10 τιτουλάριοι ἀρχιερεῖς. Τῶν μητροπόλεων ἡ μὲν Οὐγγροβλαχίας ἔχει ἐπὶ ἀπερχίας, ἡ δὲ Μολδαυίας καὶ Βουτσάδας τέσσαρας, ἡ τῆς Τρανσυλβανίας πέντε, ἡ τῆς Βουκοβίνης δύο καὶ ἡ τῆς Βεσσαραβίας δύο.

Ἡ Ἱ. Σύνοδος προεδρεύεται μὲν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου, σήμερον ὁμοῦ τοῦτου ἀποτελοῦντος μέλος τοῦ τριμελοῦς συμβουλίου τῆς ἀντιβασιλείας τὰ καθήκοντα τοῦ Προέδρου τῆς Ἱ. Συνόδου εἶνε προσωρινῶς ἀνατεθειμένα εἰς τὸν μητροπολίτην Μολδαυίας καὶ Ἰασίου σεδ. Ποιμένα. Ἡ Σύνοδος συγκαλεῖται ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἐν ἀνάγκῃ ὁμοῦ καὶ ἐκτάκτως. Περὶ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου εἰδοποιεῖται διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν θρησκευμάτων ὁ βασιλεὺς ὅστις καὶ προσωπικῶς παρίσταται κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκούσης δὲ τῆς λειτουργίας τῆς Ἱ. Συνόδου κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς δύναται νὰ παρίσταται καὶ ὁ ὑπουργὸς ἂν ἦνε ὀρθόδοξος, ἀλλὰ μόνον μετὰ φήρου συμβουλευτικῆς.

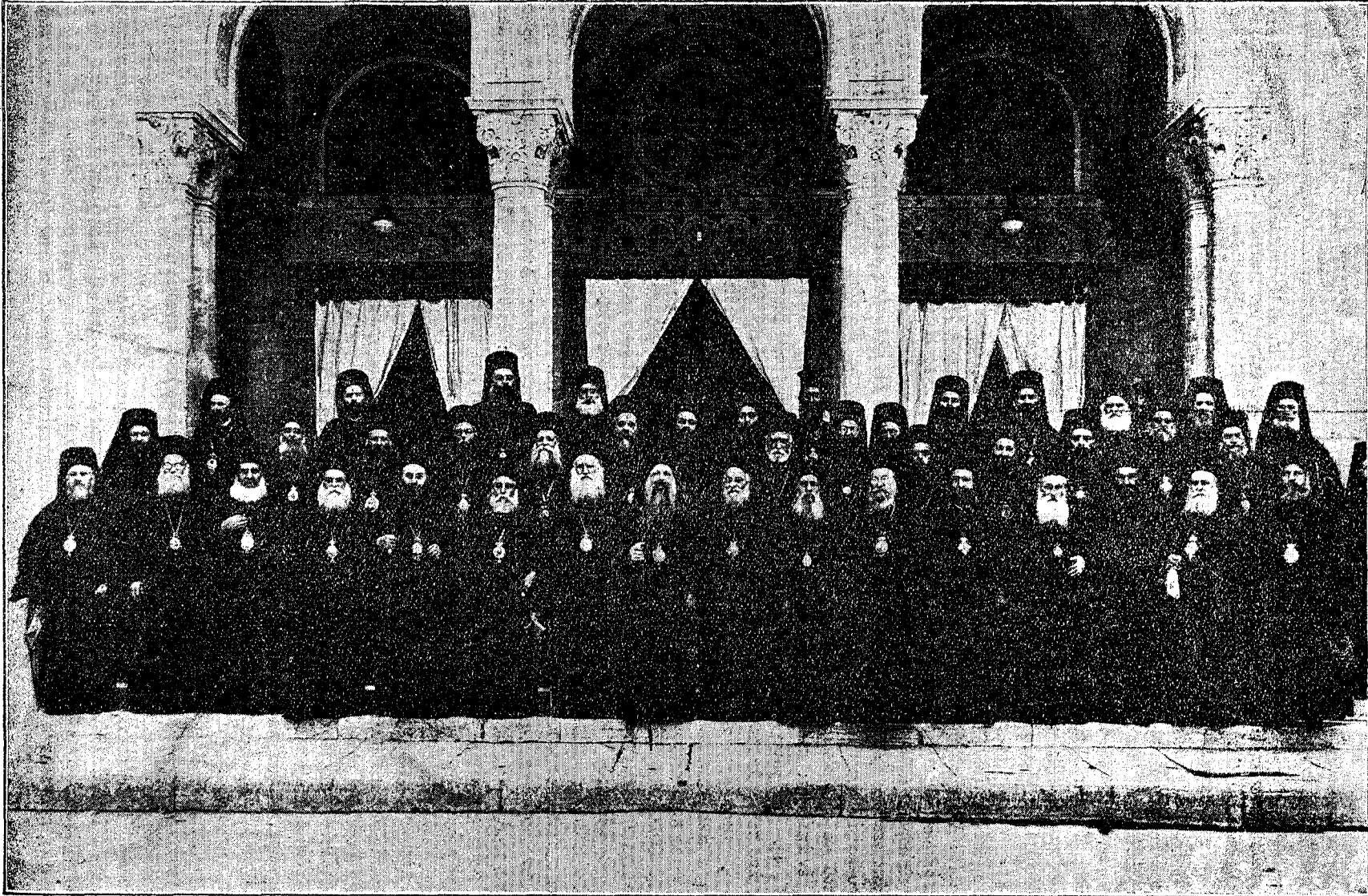
Παράλληλως τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὑπάρχει καὶ ἄλλο ἀνώτατον ὄργανον ἐκκλησ. διοικήσεως, τὸ Ἐθνικὸν Ἐκκλησ. Συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάγονται αἱ ὑποθέσεις διοικητικῆς, οἰκονομικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς φύ-

σεως. Τὸ συνέδριον τοῦτο ἀποτελεῖται ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ἐπαρχιῶν κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν, ἀνά δύο ἱερέων καὶ 4 λαϊκῶν, τὸ ὅλον ἐξ 108 ἀτόμων, ἐκλεγομένων ὑπὸ τῶν πιστῶν συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας ἀνά ἐξαετίαν. Τὸ Συνέδριον ἐκλέγει ἐπιτροπὰς πρὸς ἐπεξεργασίαν τῶν διαφόρων ζητημάτων. Εἰς τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἀνάγονται: α) ἡ ἐπίδρασις πᾶσων τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν τῆς χώρας· β) ἡ μερίμνα περὶ τῆς ὕλικῆς εὐθυμερίας καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως τοῦ κλήρου· γ) ἡ ὑποστήριξις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων· δ) ὁ ἔλεγχος τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ τῆς μοναστηριακῆς κτημοσύνης. Πᾶσαι αἱ κρατικαὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας πιστώσεις καὶ ἡ περιουσία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τομεῖου καθ' ἕλου ἀποτελοῦσιν ὑποκείμενον μερίμνης τοῦ Συνεδρίου.

Κενοθεοῖσης ὅπωςδῆποτε μητροπολιτικῆς ἢ ἐπισκοπικῆς τινος ἕδρας τὸ Συνέδριον ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐπαρχιακῆς συνελεύσεως δικαιούται νὰ ἐκλέξῃ τοὺς ὑποψηφίους, εὖς καὶ ὑποβάλλει εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱ. Συνόδου.

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ Ἐθνικὸν Ἐκκλησ. Συνέδριον ἀποτελεῖ οἰονεὶ τὴν φωνὴν συμπάσης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, ἦται τῶν τε ἐπισκόπων, τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν, καὶ ὡς ἐκ τούτου κέντηται σπουδαιότατα δικαιώματα καὶ προνόμια. Εἶνε οἰονεὶ ὁ κεντρικὸς μυχλὸς τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς χώρας, καὶ διὰ τοῦτο πᾶσαι αἱ ἀπέψεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὅλου (πλὴν τῶν δογμάτων καὶ τῶν κανόνων) ὑπόκεινται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του. Τὸ δὲ γανον τοῦτο τῆς ἐκκλησ. ἐξουσίας φέρεται ἀπολαῖον τῆς ἐξειδικιασμένης συμπαθείας τοῦ Πατριάρχου Μύρωνος, ὅστις ἵσταται ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ ἔχει δικαίωμα τῆς συγκλήσεως καὶ τῆς διαλύσεως αὐτοῦ. Καθ' οἷον τρόπον ἡ Ἱ. Σύνοδος, καὶ τοῦτο τὸ Συνέδριον συγκαλεῖται καὶ ἄρχεται τῶν ἐργασιῶν του ἐν γνώσει καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ βασιλέως. Αἱ δαπάναι τῆς συγκλήσεως αὐτοῦ καταβάλλονται ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἀνωτάτων διοικητικῶν ὁμμάτων τῆς Ἐκκλησίας συμπλήρωμα τυγχάνει τὸ Κεντρικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον, συγκαίμενον ἐκ 5 ἱερέων καὶ 10 λαϊκῶν ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκκλησ. Συνεδρίου διὰ μίαν ἐξαετίαν. Καὶ τούτων πρόεδρος τυγχάνει ὁ πατριάρχης ἢ τοῦτου γωλυομένου ὁ μητροπολίτης Μολδαυίας ἢ ἄλλος πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος. Καὶ τοῦ Συμβουλίου τούτου τὰς δαπάνας καταβάλλει τὸ κράτος.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

† ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἐν γῆρα πρὶν τῇ 29 τοῦ παρ μηνὸς ἐυσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Ματθόπουλος. Ὁ ζηλωτὴς καὶ ἀκρίματος οὗτος κληρικὸς ἐγεννήθη ἐν Τρεστεινοῖς (νῦν Μελισσόπετρα) τῆς εὐάνδρου Γορτυνίας καὶ ἀνεπτύχθη καὶ ἐγαλουχήθη μὲ τὰ νάματα τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας μετέδῃ, ἐκ ζήλου θρησκευτικοῦ, εἰς τὴν μεγαλῶνον Μονὴν τοῦ Μ. Σπηλαίου ἔπου ὑπήρχον εὐσεβεῖς καὶ ὑπέροχοι κληρικοί, ὡς καὶ συγχώριοι του ἐν οἷς διεκρίνοντο ὁ πρὸς μητρὸς θεῖός του Ἱερθέος Μητροπόπουλος, μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἡλείας, καὶ ὁ ἐξοχος, ὡς Πνευματικίς, Γαβριὴλ Παπανικολάου. Ἐν τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ ἀνεπτύχθη ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ ἐκ τῆς Βρωμοσέλας (νῦν Θωκίας) τῆς Μεγαλοπόλεως Ἰγνατίου Λαμπροπούλου. Δίαν ἐνωρίς ὁ Εὐσέβιος ἀποπεράτωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς του καὶ ἐνεγράφη εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου. Ἄλλ' ἐπεδόθη ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου καὶ ἐκήρυττεν ἀδαπάνως τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγους, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως» (Α' Κορινθ. Β', 4). Ἐκήρυττεν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀπὸ τοῦ ἱ. ἀμβωνος καὶ ἀπὸ τῶν πλατειῶν καθ' ἑκάστην προσήρχοντο δὲ ἄπειρον πλῆθος χριστιανῶν διὰ ν' ἀκούσουν τὸν μεγαλόφωνον κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀπολαύσουν τῆς εὐλογίας του.

Ἄλλ' ἐκ ζήλου θρησκευτικοῦ προσεκολλήθη εἰς τὴν τότε «Σχολὴν τοῦ Λόγου» μετὰ τοῦ θεοῦ του Ἱεροθέου, τοῦ ἡδυεποῦς Ἡλία (Βλαχοπούλου), καὶ ἄλλων. Ἐμαρψόθη περισσότερον ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ τῆς ὁποίας ὁ κυρίως διδάσκαλος ἦτο ὁ ἐκ Σίφνου εὐσεβόφρων καὶ ὑπέροχος φιλόσοφος Ἀπόστολος Μακράκης. Ἀπὸ τῆς Σχολῆς ταύτης ἀπεμακρύνθη μετὰ τῶν ἄλλων, πρῶτον αὐτὸς ὑποδείξας, κατόπιν μελέτης καὶ προσευχῆς, τὴν ἀνάγκην τῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας διαλλαγῆς. Οὕτω κατόπιν, ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, εἰργάσθη, καίτοι ἀσθενῆς ἐκ τῶν πολλῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ μελετῶν, ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου ἀκαμάτως καὶ ἀδαπάνως. Ἐρέφετο ὑπὸ τῶν εὐπόρων συγγενῶν του, φιλόπτωχος ὢν, ἢ ὑπὸ τῶν πνευματικῶν του τέκνων τὰ ὁποῖα ἐμόρφωσε καὶ ἀνεγέννησεν ἐν Χριστῷ.

Ἐνθυμεῖται ὁ γράφων μετὰ συγκινήσεως τὰς γραμμὰς ταύτας τὴν ἔλευσιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ Πατρὸς Εὐσεβίου ἐν Πάτραις, Μεσολογγίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν χριστιανῶν καὶ τὴν μεγάλην ἠθικὴν μεταβολὴν τὴν ὁποῖαν ἐξήσκει ἐπὶ τὰς ψυχὰς τῶν χριστιανῶν. Ἡ διδασκαλία του δὲν ἦτο πομπώδης καὶ ρητορικὴ. Ἦτο ἀπλή καὶ ἀπέριτος ἀνάπτυξις τῶν χρ(κ)ῶν διδασκαλιῶν ἐν τῷ πνεύματι τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας, προχεομένη ἡλαρῶς ἐκ τῆς ἀκραδάντου

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Εὐαγγ.	Ἦχοι
ΙΟΥΝΙΟΣ	7	Κυρ. Β' Ματθαίου	Κυρ. ζήτ. 25 Νοεμ.	Β	α'
	14	> Ἀγ. Πατέρ.	> Ἀγ. Πατέρ.	Γ'	β'
	21	> Δ' Ματθαίου	> Δ'	Δ'	γ'
	28	> Ε' Ματθαίου	> Ε'	Ε'	δ'
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ	4	Κυρ. ζ' Ματθαίου	Κυρ. ζ'	ζ'	πλ. α
	11	> Ζ' Ματθαίου	> Ζ'	Ζ'	πλ. β
	18	> Η' Ματθαίου	> Η'	Η'	βαρὺ
	25	> Θ' Ματθαίου	> Θ'	Θ'	πλ. δ

πίστεως εἰς αὐτὴν καὶ ἐκ τῆς ἀγίας αὐτοῦ ζωῆς. Οὕτω δὲ κατῴρθωσεν ἀπὸ εἰκοσεατίας νὰ συστήσῃ τὴν «Χρ(κ)ὴν ἀδελφότητα τῆς Ζωῆς» ἐν ἣ ἑστρατολόγησε καὶ ἐμόρφωσε δεκάδας ὄλων νέων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν οἵτινες ἀποστέλλονται εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου καὶ ἐπραξεν ἔργον ἐσωτερικῆς ἱεραριστολῆς, τὸ ὅποτον δὲν ἠδυνήθη νὰ καταρθῶσῃ ἢ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἰδεώδης οὗτος κληρικὸς, ἀναμιμνήσκων τοὺς κληρικούς τῶν χρυσῶν χρόνων τῆς Ἐκκλησίας, «ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ τρόμφῳ», εἰργάσθη καὶ ἐκοπίασε, καὶ ἤρεμος καὶ γαληνιατὸς ἀπῆλθεν εἰς τὴν χώραν τῆς μακαριότητος. Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς Εὐσεβίου, ὅστις δὲν ἠθέλησεν ἐπισκοπικὸν θρόνον, καίπερ περακλήθεις ἐπισήμως καὶ ἀνεπισήμως, νὰ δεχθῆ τοιοῦτον, εἶνε καθαρῶς πνευματικόν, ὡς εἶνε καὶ τὰ ἐκδοθέντα ὑπ' αὐτοῦ βιβλία καὶ αἱ μελέται, καὶ δὴ «ὁ Προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου» ἐφάμιλλον τοῦ ὁποῖου ὡς πρὸς τὴν σαφήνειαν, τὴν πνευματικότητα καὶ τὴν ψυχολογικὴν βαθύνοιαν δὲν ἐγράφη ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ. Εἶναι ἀπόσταγμα, ὡς εἶπεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, τῶν βαθυτάτων θρησκευτικῶν του πεποιθήσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων καὶ ἀσκήσεων, προσθέτομεν ἡμεῖς.

Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο σεμνή, ὡς ἦτο σεμνός, ἐν μέσῳ πολλοῦ κόσμου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως μέχρι τῶν περάτων τοῦ θυσιαστηρίου. Παρίσταντο ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ πολλοὶ Ἱεράρχαι· τὰ πνευματικά του τέκνα, τὰ ὁποῖα ἐθρήνουν καὶ ἐκόπτοντο ἐπὶ τῇ ἀποδημίᾳ τοῦ Ἡγουμένου καὶ Πνευματικοῦ Πατρὸς Εὐσεβίου.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ἐν μέσῳ βαθυτάτης συγκινήσεως, ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὅστις πάντοτε ἐξετίμα τὸν αἰδιδίμον ἄνδρα, ὠμίλησεν ὑπερόχως ἀναπτύξας τὴν πολυμερῆ αὐτοῦ πνευματικὴν δρᾶσιν καὶ τὸ πνευματικόν αὐτοῦ ἔργον. Ἐν ὀλίγῳ γῶρ δὲν δυνάμεθα ν' ἀναλύσωμεν τὸν ὑπέροχον λόγον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τὸν ὁποῖον διέκοπτον αἱ οἰμωγαὶ καὶ τὰ δάκρυα τῶν πεφιλημένων αὐτοῦ πνευματικῶν τέκνων.

Κατόπιν ἡμεῖς, οἵτινες ἐγνωρίσαμεν τὸν αἰδιδίμον

ἀπὸ πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν, ἐκ μέρους τῆς Γερμανίας συντόμως ἀπεχαιρετίσαμεν καὶ γυβήθημεν ἔπως παρακαλῆ τὸν Κύριον ὑπὲρ τῆς καταδικασμένης Ἐκκλησίας εἰς ἣν, φέρων, παρέδωκεν ἐαυτὸν καὶ ἀψοσιώθη. Αἰώνια ἡ μνήμη τοῦ Πατρὸς Ἐυεξέλου.

† Ο Γόρτινος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ὁ εισηγητὴς τοῦ νομοσχεδίου ἐπὶ τῆς στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως βουλευτῆς κ. Μ. Μακκᾶς ἐν ἄρθρῳ του ἐν τῇ «Ἐστί» γράφει ὅτι κατὰ τὰς στατιστικὰς τοῦ 1920 ἀγράμματοι εἶναι τὰ 53 ο]ο τῶν Ἑλλήνων, δηλαδὴ τὰ 36 ο]ο τῶν ἀρρένων καὶ τὰ 79 ο]ο τῶν Ἑλληνίδων. Σήμερον εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον θὰ ἔπρεπε νὰ φοιτῶσι 200.000 καὶ πλέον παιδιὰ περισσότερα τῶν φοιτῶντων. Ἀλλὰ καὶ τὰ φοιτῶντα δὲν ἐκπαιδεύονται πραγματικῶς, διότι ἐκ τοῦ συνόλου τῶν 746.000 αἱ 560.000 δὲν ὑπερβαίνουν τὴν γ' τάξιν τοῦ σημερινοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

—Παρ' ἡμῖν—κατὰ τὸν αὐτὸν εισηγητὴν—παρατηρεῖται καὶ ἀνεπάρκεια τοῦ διδασκαλικοῦ προσωπικοῦ, διότι εἰς δημοδιδάσκαλος ἀναλογεῖ ἐπὶ 53 μαθητῶν καὶ ἐπὶ 500 κατοίκων, ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ εἰς δημοδιδάσκαλος ἀναλογεῖ ἐπὶ 28 μαθητῶν καὶ 330 κατοίκων, ἐν Γερμανίᾳ δὲ ἐπὶ 22 μαθητῶν καὶ 300 κατοίκων.

—Οἱ «Ἐκκλησ. Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου σχολιάζοντες τὸ «μοδερνιστικὸν κῆμα», διὰ τοῦ ὁποῦ οὗ Ἄ Κεμάλ κατεπόντισεν τὴν Τουρκίαν, λέγουσιν ὅτι, ὅσονδήποτε κἂν ὁ μοδερνισμὸς οὗτος ἀποβῆ συμπαθὴς εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας τάξεις τῆς Σταμπούλ, θὰ βλάψῃ θρησκευτικῶς τὸν λαὸν ὡς σύνολον, ἢ ἔξασθένειας δὲ τῆς πίστεως ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἡ ἐνθάδε φροντιστὴς θρησκευτικῆς ἀμφιβολίας θὰ παρᾶσχον εἰς τὰς χριστιανικὰς ἱσραποστολὰς μίαν θαυμασίαν εὐκαιρίαν, καθότι οὐδέποτε παρουσιάσθη καιρὸς τόσον εὐθετος εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἐδαγγελίου μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ προφήτου.

—Τὸ ἔγκριτον παιδαγωγικὸν περιοδικὸν «Ἐρμῆς» γράφει: «Τὸ ἐπίσημον Κράτος βεβαίως δὲν δύναται ν' ἀπαλείψῃ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ τοῦ πρόγραμμα τῶν ἐπαγγελματικῶν μας σχολείων, ἐάν ποτε λειτουργήσῃσιν τοιαῦτα. Οἱ ἀνὰ τὸ Κράτος τοῦτο ὁμως Διδασκαλικοὶ Σύλλογοι ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ ἐρωτήσῃσιν ἑαυτοὺς ἐάν θὰ ἐξακολουθήσῃσιν ν' ἀνήκουν εἰς μίαν ὀργάνωσιν, ἢ ὁποία ἀποπτύσασα πλέον πάντα χαλινὸν κηρύσσεται ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς καὶ δι' ἐπισήμων ἐνεργειῶν τῆς κατὰ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν μικρῶν ἑλληνοπαίδων».

Καὶ περαιτέρω: «Ἀλλὰ καὶ πέραν τοῦ ὡς ἄνω σημείου ἐκτείνεται ἡ εὐθύνη τῶν ἀκολουθούντων τοὺς διοικούντας τὴν διδασκαλικὴν κομμούναν. Ὅταν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πληροφορηθῇ ὅτι οἱ διδάσκαλοι τῶν τέκνων τοῦ ἔπαισαν νὰ πιστεύουσιν εἰς τὴν ἠθοπλαστικὴν δύναμιν τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος, ὅσο τῆς σιγῆς ἐκεῖνης οἱ Ἑλληνας δημοδιδάσκαλοι οὐδεμίαν θέσιν ἔχουν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ, θὰ εἶναι ἐπομένως ξένοι πρὸς αὐτὸν καὶ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ προκαλέσῃσιν μοιραίως τὴν ἐχθρότητά του πρὸς ἑαυτοὺς. Νομίζουσιν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ πρὸς

οὗς ἀπευθυνόμεθα ὅτι δύναται νὰ ὑφίστανται ὡς δημόσιοι λειτουργοὶ καὶ νὰ σταδιοδρομοῦν ;»

Ὁ αὐτὸς «Ἐρμῆς» γράφει: «Τοὺς ἱερωμένους Ἑλληνας δημοδιδασκάλους θεωροῦμεν ὄχι μόνον μὴ ὀπισθοδρομικοὺς καὶ καθυστερημένους διδασκάλους, ἀλλὰ τούναντιον ἐκ τῶν μᾶλλον προοδευτικῶν στοιχείων τοῦ Κλάδου καὶ τῶν ὑγιέστερον σκεπτομένων... Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν συναντῶμεν τοὺς μεγαλυτέρους κοινωνικοὺς παράγοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐορκότερον καὶ εὐσυνειδητότερον ἐργαζομένους διδασκάλους.»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νέος τρόπος διαφθορᾶς.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ θέρους ἀρξαμένων τῶν θερινῶν θαλασίων λουτρῶν ἀνὰ τὴν ἐπέκεινα τῶν Φαλήρων παραλίαν, ἢ μέχρι τοῦδε μόνον γελοία καὶ ματαιόδοξος δημοσιογραφικὴ «Κοσμικὴ κίνησις» τῶν χειμεριῶν συγκεντρώσεων ἔλαβεν ἀποτόμως τὰσιν κυριολεκτικῶς ἐπικίνδυνον εἰς τὰ δημόσια ἤθη. Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων ἤρχισαν δημοσιεύμεναι φωτογραφίαι ἐναλίων συμπλεγμάτων ἡμιγύμων γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, συνοδουόμεναι διὰ γυμνῶν ἐπιθέτων χαρακτηριστικῶν τῶν χαρίτων τῶν λουομένων, διότι ἀκριβῶς διὰ τὴν διαφήμισιν ταύτην ἡ νέα αὕτη ἐκμετάλλευσίς τῆς ἀνθρωπαρεσκείας ἐπινοεῖται. Καὶ τὸ ὅτι μὲν μεταξὺ τῆς κορασιακῆς πρὸ πάντων νεολαίας ἐπιπολάζει μάλιστα σήμερον ἐκ περισσοῦς φιλαρεσκείας ἢ πρὸς παντοίαν διαφήμισιν ροπή, ἔχει ποιῶν τινα δικαιολογίαν. Ὅτι ὁμως ὑπάρχουν ἐξ ἐνός μὲν γονεῖς διαθρυπτόμενοι νὰ βλέπουν ἐκτιθέμενα τὰ σώματα τῶν θυγατέρων των εἰς τὴν κοινὴν περιέργειαν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων, ἐξ ἐτέρου δὲ καὶ ἐφημερίδες κατὰ τοιοῦτον τρόπον σκανδαλοθηροῦσαι πρὸς ἐξασφάλισιν κυκλοφορίας, εἶνε ἐνδεικτικὸν μιᾶς πραγματικῶς σοβαρᾶς ἠθικῆς καταπτώσεως.

Χυδαῖον θέατρον.

Μία ὁμοβροντία διαμαρτυρίας πλήρους ἀγανακτικῆς ἠκούσθη κατ' αὐτὰς ὡς ἐκ συνθήματος ἀπὸ τῶν στηλῶν ὀλοκλήρου τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου ἐναντίον ἐνός θεατρικοῦ κατασκευάσματος ἐσχάτης χυδαιότητος, τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη ἀπὸ σκηνῆς ὑπὸ τὸν ὀεμνότερον ὑπότιτλον «σατυρικὴ κωμῶδια», διότι ὁ κύριος τίτλος τοῦ δῆθεν ἔργου εἶνε ἀνάξιος νὰ λάβῃ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης τὰς τιμὰς τῆς ἀναγραφῆς. Τὸ κατασκευάσμα τοῦτο, φέρον, δυστυχῶς τὸ ὄνομα ἐνός οὐχὶ ἀγνώστου ἀθηναίου λογογράφου ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς διηγηματικῆς καὶ θεατρικῆς ἑλληνικῆς ἠθογραφίας, χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῶν θεατρικῶν κριτικῶν ἀπεριφράστως ὡς «χονδροειδὲς σκηρικὸν ἔκτρομα πλήρες βαναύσου ἐλευθεροστομίας», «Κούφιο ἀνόητο καὶ χυδαῖον, ὑπὸ τὴν δῆθεν «σατυρίαν» τυ καλύπτει ἀνδρίαν καὶ

ταπεινότητα, «ἀντὶ τὰ ἀκτινοβολῆ τὰς ἐννοίας τῆς γενναϊότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης», καὶ «ἀκάθαρτον διάθεσιν». «Μέσα εἰς αὐτὸ—ἐξακολουθοῦν οἱ κριτικοὶ—ἄλλο δὲν βλέπεις παρὰ τὴν ἡδονὴν ποὺ αἰσθάνεται ὁ συγγραφεὺς νὰ πλατσουρίζῃ τὴν ἀκαθαρσία. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει εἰκόνα καμμιᾶς πραγματικότητος. Ὅλα εἶνε καπνοὶ τῆς αἰσθητικῆς φαντασίας τοῦ δραματούργου. Καὶ οἱ καπνοὶ αὐτοὶ προκαλοῦν τὴν ἀσφυξίαν...». Ὁ συγγραφεὺς, «ἀντὶ τὰ σατυρίζῃ, ὅπως καμώνεται, τὴν κοινωνία μας τῇ σημερινῇ, μὲ τὸ παρουσιαστικὸν λαποδουτῶν καὶ δηληλιανάφτηδων, λάγνων λαδικῶν καὶ ἐπιδόξων ἐπισκόπων ἱεροσούλων, ἀποκαλύπτει τοῦτον τὸν δικῆ του ἀθεράπευτη ἀρρωστημένη φαντασία...». Ἡ ὁμόφωνος αὕτη καὶ δικαίως καυστικωτάτη καταδίκη, τὴν ὁποίαν ἀπαγγέλλει κατὰ τερατοουργημάτων σκηνηκῶν ἢ σόφρων καὶ εἰλικρινῆς ἑλληνικῆ θεατρικῆ κριτικῆ ἀποτελεῖ ἐν ἑκ τῶν μᾶλλον παρηγόρων ἐχέγγυων τῆς ἐξυγιάνσεως τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, διὰ τοῦ ὁποίου συγγραφεῖς, ὡς ὁ νῦν αὐστηρῶς ἀποδοκιμαζόμενος, προσπαθοῦσι χάριν ἀργυρολογίας νὰ ἀποκτηνώσωσι τὴν κοινωνίαν διὰ τοιούτων χυδαιουργημάτων. «Καταλάβετε τὸ μὴ γὰρ πάντα οἱ συγγραφεῖς—λέγει μεταξὺ ἄλλων ὁ δριμύτατα ἐπικρίνας τὸ ὑπ' ὄψιν τερατοῦργημα κ. Φῶτος Πολίτης—πῶς εἴσθε ὑπεύθυνοι γὰρ τὴν ἀποκτήνωσι τῆς σημερινῆς γενεᾶς. Οἱ ἄνθρωποι προσέρχονται ὅπωςδήποτε ἀγνοοῦν τὸ θέατρο, καὶ φεύγουν ἐκμαυλισμένοι καὶ χυδαῖοι. Τοὺς τεμπελιάσατε τὸ μυαλὸ καὶ κουράζονται μὲ τὴν κάθε σκέψιν. Ρίχνοντάς τους εἰς τὸ βουρκο καὶ εἰς τὴν ὕλην, τοὺς κάματε νὰ ἀχρηστεύσουν τὸ πνεῦμα τους ὅπως ὁ τυφλοπόντικας τὴν ὄρασίν του...» Καὶ τοιούτους διαφθορεῖς πρέπει νὰ μαστιγῶν ἁμελικτικῶς καὶ δημοσίᾳ ἢ κριτικῆ διὰ νὰ μὴ τολμοῦν νὰ ὑβρίζουν τόσο ἀναιδῶς τὸ δημόσιον αἶσθημα καὶ νὰ ἐκχυδαῖζον τὸν κόσμον ἐκ ταῦ περισεύματος τῆς ἰδίας βαυασότητος.

Λογοκρισία.

Ἡ παράστασις τοῦ ἀνωτέρω θεατρικοῦ ἔργου ἀπηγορεύθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ὡς προσβλητικῶν τῶν δημοσίων ἡθῶν, ὁ δὲ συγγραφεὺς διεμαρτυρήθη διὰ τοῦ τύπου, τὴν διαμαρτυρίαν δὲ ταύτην συνήθως συμμέριζεται ὁ κόσμος τῶν λογοτεχνῶν ὑπεραμυνόμενος τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καὶ τοῦ λόγου. Ἡ λογοκρισία τῶν πάσης μορφῆς προϊόντων τοῦ γραπτοῦ λόγου καὶ τῶν θεατρικῶν ἔργων εἶνε τι δύσκολον καὶ ἀπὸ τινος ἐπόψεως ἐπικίνδυνον. Δέον ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἡ λογοκρισία καὶ ἡ ἀπαγόρευσις πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἀσκῶνται ἐπὶ ἔργων ἀναντιρρήτως προσβλητικῶν τῆς κοσμιότητος. Εἶνε γνωστὸν πόσον τινὰ

τῶν νεωτέρων ἰδίως μυθιστορημάτων εἶνε προσβλητικὰ τῶν δημοσίων ἡθῶν διὰ τὰς ἄς περιέχουσι βδελυρὰς γυμνότητας. Τινὲς τῶν συγχρόνων μυθιστοριογράφων ἀμφοτέρων τῶν φύλων χρησιμοποιοῦσιν ἐν τῷ ἐντύπῳ λόγῳ τοιαύτας λέξεις καὶ φράσεις, ὁποῖαι ὑποπίπτουν ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἐπέμβασιν, ὥστε πρόκειται περὶ ἀσχημονούντων ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ. Διὰ τὰ ταῦτα τοιοῦτοι συγγραφεῖς νὰ ἀπολαύωσιν ἐλευθερίας μείζονος ἢ ὁ ἐν μέθῃ δημοσίᾳ ἀχρησιολογῶν, ἀφοῦ ἐν τῷ β·βλίῳ του ἢ τῷ θεατρικῷ του ἔργῳ χρησιμοποιεῖ δημοσίᾳ φράσεις, κατὰ τῶν ὁποίων ἡ κοινωνία ἀσχημονῶν ἀμύνεται ὡς κατὰ ἐπικινδύνου δηλητηρίου; Ἡ φιλολογικὴ λογοκρισία ἀναντιρρήτως ἀποτελεῖ ἀπειλὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ εἶνε ἐπικίνδυνον ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας τῶν φοβουμένων τὴν ἐλευθερίαν κυβερνήσεων, ἀλλ' ἡ λογοκρισία αὕτη δύναται κάλλιστα ν' ἀποβῇ περιττὴ ἐὰν οἱ συγγραφεῖς παύσωσι βυθίζοντας τὴν γραφίδα των εἰς τὸν βόρβορον καὶ γράφωσι χυδαῖα βιβλία καὶ ἔργα θεατρικά, καὶ ἐὰν οἱ ἐκδῶται καὶ οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματῆαι ἀρνῶνται τὴν δημοσίευσιν καὶ παράστασίν των. Ἐὰν χαρακτηρίζεται ἀνόητον τὸ γνωστὸν δόγμα «ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην», τὸ «ἡ τέχνη διὰ τὸν βόρβορον» βεβαίως εἶνε χυδαῖον καὶ πρέπει νὰ σαφώνεται ἀμειλικτικῶς ὑπὸ τῆς λογοκρισίας.

Περὶ ἠθικῆς.

Κυρία τις ἰατρὸς ἐπιχειρήσασα νὰ γράψῃ ἄρθρα ὑγειονομικὰ ἐξώκειλε καὶ εἰς ἠθικολογίαν κατὰ τὸν τρόπον τῶν ναυαγῶν τῆς φιλοσοφικῆς βιολογίας. Ἡ ἠθικὴ, κατὰ τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ ὑγεία καὶ ἡ ὠραιότης. Διὰ τοὺς καλλιτέχνους δὲν ὑπάρχει ἠθικὸν καὶ ἀνῆθικον παρὰ ὠραῖον καὶ ἀσχημον· καὶ διὰ τοὺς ὑγειονομολόγους ἐπ' ἴσης δὲν ὑπάρχει ἠθικὸν καὶ ἀνῆθικον, ἀλλὰ ὑγεινὸν καὶ ἀθυγεινόν. Ἡ ἠθικὴ ἔχει τὴν ἀρχὴν της οὐχὶ εἰς τὸν ἐγγενῆ ἠθικὸν νόμον, ἀλλὰ εἰς τὰ ἀνεκάθεν κανονίζοντα τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων ἄγραφα ἦθη καὶ ἔθιμα, ἐξ ὧν βαθμηδὸν ἐμορφώθη ἡ ἠθικὴ συνείδησις. Εἰς τὴν ἠθικὴν αὕτην συνείδησιν κατεγράφη ὅτι ὑπῆρξε χρήσιμος ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἀπόλυτον ἠθικὴν. Κατὰ ταῦτα, «κοινωνικὸς» σημαίνει «ἠθικὸς» καὶ τὰν ἀπαλιν, «ἠθικὸς» σημαίνει «χρήσιμος εἰς τὴν κοινωνίαν». «Ἀνῆθικος» καὶ «ἀντικοινωνικὸς» εἶνε ταυτόσημα. Ἡ ὑγεινὴ ἔχει τόσο μεγάλην σχέσιν μὲ τὴν ἠθικὴν, ὥστε αἱ ἐννοιαὶ αὗται ταυτίζονται. Ὁ ἀπόλυτος ἠθικὸς τύπος εἶνε ὁ ἀπόλυτος ὑγίης· τοιοῦτος εἶνε λοιπὸν ὁ εὖρωστος ἄνθρωπος ὁ διὰ τῆς ἰκανοποιήσεως τῶν ἀναγκῶν του προάγων τὰς φυσικὰς του ἰκανότητας,

τὸ προῖον τῆς μεγάλης παραγωγικότητος τῶν ὁποίων διατίθεται ὑπὲρ τῆς κοινωνίας. Ἡ φυσικὴ αὐτῆ εὐρωστία εἶνε τὸ ὑλικὸν «ἀπὸ τὸ ὅποιον γίνονται οἱ μεγάλοι κοινωνικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι ἀντικοινωνικοὶ ἥρωες», μετὰξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγονται καὶ οἱ μεγάλοι λησταί. «Ὁ ληστής εἶνε φύσει ἠθικός, θέσει ἀνήθικος, καὶ σ' αὐτὸ ὀφείλεται ἡ συμπάθεια πρὸς τοῦ ἔχει ὁ λαός... Δὲν γεννᾶται κανεὶς ληστής, γεννᾶται πλούσιος εἰς ἰκανότητος πρὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὰς ἐξαντλήσῃ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ χωριοῦ του. Καὶ γίνεται ληστής, ζητώντας νὰ δώσῃ διέξοδον εἰς τῆς πλούσιες ἐνεργητικότητες, πρὸς μένοντας μέσα του τὸν ἐνοχλοῦν. Δὲν εἶνε τοῦ καθενὸς νὰ γίνῃ μεγάλος ληστής. Ὁ ληστής χρειάζεται ἰκανότητος μεγάλας. Καὶ ἂν ἡ κοινωνία δὲν τοῦ δώσῃ ἐγκαίρως τὰ μέσα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ἰκανότητας αὐτὰς ὑπὲρ αὐτῆς, θὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον τῆς». Ἡ ἀσθένεια εἶνε ἡ μεγαλύτερα ἀνηθικότης, διότι βλάπτει τὴν κοινωνίαν καὶ ὁ ἀρρωστήτης, ὡς ἀντικοινωνικός, εἶνε στοιχείον ἀνήθικον. «Νὰ λοιπὸν πῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ὑγιεινὴ καὶ ἡ ἠθικὴ εἶνε σχεδὸν συνώνυμα. Νὰ λοιπὸν—λέγομεν καὶ ἡμεῖς,—πρὸς εἰμπορεῖ νὰ καταστήσῃ μία κυρία, ἡ ὁποία, ἀναγκασμένη εἰς τὸ πέλαγος τῆς ὑγιεινῆς μετὰ τὸ ἀκάτιον μιᾶς σαθρᾶς κοινωνιολογικῆς φιλοσοφίας, καθίσταται ἔρμαιον τῶν κυμάτων τῆς λογικῆς τῆς καὶ καταποντίζεται εἰς μίαν ληστολογίαν ἀξίαν νὰ ἀπασχολήσῃ σοβαρῶς τὴν ἐλληνικὴν ποιητικολογίαν.

Ἀξιόπαινον σωματεῖον.

Ἐνεκα τῶν γνωστῶν μεταπολεμικῶν συνθηκῶν παρ' ἡμῖν ἀνεπτύχθη κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς μέγαν βαθμὸν ἡ ἀληθεία καὶ ἡ ἐπαιτεία. Εἶνε ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ τις ὀλίγα βήματα χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ ἐπαίτας καὶ νὰ μὴ θλιβῇ ἀπὸ τὸ θέαμα ἀλητοπαίδων καὶ ἄλλων ἀλητοβίων ἀναπήρων, ἐπιδεικνυόντων τὰς ἀθλιότητας τῶν διὰ νὰ προκαλέσουν τὸν οἰκτον καὶ τὴν ἐλεημοσύνην. Τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ κράτους εἰς τὸ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ράκη ταῦτα τῆς ζωῆς καὶ μεριμνήσῃ περὶ θεραπείας τῶν κοινωνικῶν τούτων πληγῶν ἤλθε νὰ θεράπευσῃ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐν Πειραιεὶ, ὅπου ἡ ἀθλιότης εἶνε ἐκδηλωτέρα ὑπὸ τὴν χειροτέραν μορφήν τῆς. Ἰδρῦθη σωματεῖον ἀποσκοποῦν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς ἐπαιτείας καὶ τῆς ἀληθείας διὰ τῆς τοποθετήσεως τῶν λόγῳ παθήσεων κυρίως ἡ γήρατος περιφερομένων εἰς τοὺς δρόμους εἰς εἰδικὰ ἄστυα. Καὶ τὸ σωματεῖον τοῦτο πρέπει πάσῃ δυνάμει νὰ ἐνισχυθῇ ὑπὸ τῶν φιλανθρωπῶν καὶ ὑπὸ τοῦ κράτους.

Σύγχρονοι ἐντολαί.

Ἰπὸ τὰς κρατούσας καὶ κροτούσας νῦν κοινωνικὰς συνθήκας ἡ παλαιὰ ἀτομικὴ ἀρετὴ δὲν ἰκανοποιεῖ πλέον τοὺς σύγχρονους, καὶ ἡ θρησκεία καλεῖται νὰ ἐγκύψῃ εἰδικώτερον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν κοινωνικῶν σχέσεων. Ἐντεῦθεν εἰς τὰς γνωστὰς δέκα ἐντολάς τῆς ἀτομικῆς ἠθικῆς οἱ πνευματικοὶ ποιμένες παρακελεύονται νὰ συνάψωσιν ἄλλας δέκα ἐντολάς κοινωνικοῦ περιεχομένου. Πρέπει δ' αὐταὶ νὰ εἶνε αἱ ἀκόλουθοι, κατὰ τὸν ἀμερικανὸν πάστορα Πάλμερ:

Α'. Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς σου, ἀλλὰ μνήσθητι ὅτι ἐγὼ Θεὸς τοῦ κόσμου παντός. Προνομοῦχα τέκνα οὐκ ἔχω. Ὁ νέγρος καὶ ὁ Ἰνδός, ὁ κινέζος καὶ ὁ Ἰάπων, ὁ ῥώσος καὶ ὁ μογγόλος, πάντες τέκνα μου εἰσιν ἀγαπητά.

Β'. Οὐ μετρήσῃς τὸ μεγαλεῖον τῶν κρατῶν τῷ ἀριθμῷ τῶν κατοίκων καὶ τῷ πλούτῳ τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ τῇ ἐλαχίστη θνητότητι τῶν βρεφῶν, τῇ ποιότητι τῶν οἰκημάτων, τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγωνίσμασι, ταῖς βιβλιοθήκαις, τοῖς νοσοκομείοις, τῇ στατιστικῇ τῆς μείζονος ἐκαστοτὲ μειώσεως τῆς διαφθορᾶς, τῆς κλοπῆς καὶ τῶν φόνων.

Γ'. Μνήσθητι ὅτι ἡ στάθμη τοῦ πολιτισμοῦ ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ πρὸς τὴν γυναῖκα σεβασμοῦ.

Δ'. Μὴ ἀμνημόνει τῶν ἀμαρτημάτων τῶν σῶν καὶ μὴ οἰκοδόμει εἰρκτὰς ὡς μέσα ἐκδικήσεως καὶ ποινῆς· ἀλλὰ τρέψον τὰ δικαστήριά σου εἰς θεραπευτήρια ψυχῶν, τὰ δὲ ποινικὰ καθιδρύματα εἰς νοσοκομεία τῶν ἠθικῶς νοσοῦντων.

Ε'. Μνήσθητι ὅτι ὁ κύριος καὶ πραγματικὸς σκοπὸς τοῦ ἐμπορίου δὲν εἶνε τὸ ἐμπόρευμα καὶ τὸ κέρδος, ἀλλ' ἡ γενεὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ὧν ἡ ζωὴ διὰ τοῦ ἐμπορίου τούτου κανονίζεται.

Στ'. Θὰ συνεργῆς εἰς τὴν ἐξέλιξιν ἀπὸ τῆς πόλιτικῆς δημοκρατίας εἰς τὴν δημοκρατίαν τὴν βιομηχανικήν, ἐνθυμούμενος ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος τυγχάνει τοσοῦτο σοφός οὐδὲ τοσοῦτο ἀγαθός ὥστε νὰ κυβερνᾷ ἀνθρώπον ἄλλον ἀνευ τῆς αὐτοσυγκαταθέσεως, καὶ ὅτι πρὸς τῷ δικαίωμάτι τοῦ ἡμερομισθίου ἕκαστος δεῖν νὰ κέκτῃται δικαίωμα πρωτοβουλίας ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἑαυτοῦ ἐργασίας.

Ζ'. Δέον νὰ θεωρῆς τὸν πόλεμον ἀδικίαν καὶ νὰ ἀποφεύγῃς πᾶσαν ἀπειλητικὴν κίνησιν, οἷον παρασκευὴν μεγάλου στόλου καὶ πολεμικῶν ἐξοπλισμῶν κατὰ τοῦ σοῦ γείτονος.

Η'. Ὄφείλεις νὰ σέβῃσαι τὸν ἀνθρώπον ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐργασίαν καὶ οὐδένα μισήσεις διὰ τὴν φυλὴν αὐτοῦ, τὸ χρῶμα ἢ τὴν προτέραν ἰδιότητα αὐτοῦ ὡς δούλου.

Θ'. Οὐ ψευδομαρτυρήσεις κατὰ τοῦ πλησίον σου διὰ δυσμενοῦς προπαγάνδας ἢ σκοπίμων εἰδήσεων, θὰ ἀποφεύγῃς δὲ πάσαν ὑβριστικὴν κατ' αὐτοῦ ἔκφρασιν.

Ι'. Μνήσθητι ὅτι εἰς τοὺς προγόνους σου ἔτι ἀγρίους καὶ βαρβάρους ὄντας ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκόμισαν τὸ χριστιανικὸν Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Νῦν δ' ὅτε ἐγένεσο πολιτισμένος καὶ πλούσιος, πρόσεχε νὰ μὴ στέλλῃς εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἀφρικὴν τὰς ἀπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ κύκλου μόνον γνώσεις σου καὶ τὰ αἰσθήματα, ὡς καὶ μόνον ἀτμόπλοια καὶ ἐμπορεύματα, καὶ κινηματογραφικὰς ταινίας, λησμονῶν τὸ καθήκον τοῦ εὐαγγελίζεσθαι τὸν Χριστὸν καὶ τὸ τῆς διαδόσεως τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν Δευτέραν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἐπεράτωσε τὴν μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, εἰς τὴν συνολικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποίου μετὰ τὴν προπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν τῆς σχετικῆς Ἐπιτροπῆς ἀφιέρωσε τὰς συνεδρίας Πέμπτης, Παρασκευῆς (καὶ μετὰ μεσημβρίαν) καὶ Σαββάτου, ἐξετάσασα ἐν τῷ μεταξύ διάφορα ἄλλα ζητήματα ἐν οἷς καὶ τὸ ἡμερολογιακόν, περὶ οὗ γράφομεν ἄλλαχού.

—Τὸ Σάββατον περὶ τὴν 11ην π.μ. ὁ Μακ. Πρόεδρος κηρύσσωσιν τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ἐξέφρασε τὴν μεγάλην χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι ἔργῳ, ἠχήθη ὅπως πάντοτε ἐν ὁμοφωνίᾳ καὶ ἐν σεβασμῷ τῶν γνωμῶν ἀλλήλων διεξάγεται ὑπὸ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἔργον τῶν συνελεύσεων τῆς Ἱεραρχίας καὶ παρέστησεν τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τε τῷ ὀρθοδόξῳ καὶ ἐν τῷ διεθνῇ χριστιανικῷ κόσμῳ. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης μετὰ τὸν Μακ. Πρόεδρον λαβὼν τὸν λόγον ἐξέφρασε πρὸς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Ἱεραρχῶν τῶν νέων χωρῶν, δι' ἣν ἔλαβε πρωτοβουλίαν πρὸς τὴν ἐπελθούσαν διοικητικὴν ἔνωσιν αὐτῶν μετὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεύθυνσιν τῶν σπουδαιωτάτων ἐργασιῶν τῆς συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας, αἵτινες ἀπέδωκαν λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μονεμβασίας καὶ Λακεδαιμόνος, Κασσανδρείας, Ναυπακτίας, Δρυϊνουπόλεως, Ἀδριανουπόλεως, Γόρτυνος, Καλαβρυτῶν καὶ ἄλλοι ἐτόνισαν τὸ μέγα ἱστορικὸν γεγονός τῆς παρούσης συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἐξεδήλωσαν δὲ τὴν βαθυτάτην συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι ἔργῳ αὐτῆς. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἡ Ἱερά

Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συνέλθῃ πάλιν τὴν 1 Νοεμβρίου πρὸς συνέχισιν αὐτοῦ.

—Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας πάντες οἱ παριστάμενοι Ἱεράρχαι μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐτέλεσαν δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεόν. Ἐξερχόμενοι τοῦ ναοῦ ἐφωτογραφήθησαν.

—Εἰς χαιρειστηρίον τηλεγράφημα τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐλήφθησαν ἀπαντητικῶς τὰ ἐξῆς τηλεγραφήματα :

Συνελευσεὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀγαπητῶν ἀδελφῶν πληροῦ εὐφροσύνης Μητέρα Ἐκκλησίαν. Κύριος εὐλογῆσαι κατευδῶσαι ἐργασίας. Πατριάρχης Βασιλείου

Ἀνέγνωμεν Συνοδικῶς πρόορσιν Ἱεραρχίας. Ἀνταποδίδοντες ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν συγχαίρομεν ἐπὶ ἱστορικῷ γεγονότι συνελεύσεως Ἱεραρχῶν μεγαλυθείσης Ἑλλάδος καὶ εὐχόμεθα πλουσίαν καρποφορίαν.

Πατριάρχης Μελέτιος

Ἀγιωτάτη Σιωνίτις Ἐκκλησία ἀνταποδίδουσα χαιρεισμὸν Ἱερᾷ Συνόδῳ Ἱεραρχίας Ἐκκλησίας Ἑλλάδος εὐχεται ἐπιτυχίᾳ στεφθῆναι βουλευμάτων Αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας. Πατριάρχης Δαμιανός

Ἐγκάρδιον ἀποδίδοντες ἀδελφικὸν χαιρεισμὸν σεπτῆς Ἱεραρχίας ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἐλευθέρας Μητρὸς Ἑλλάδος, διάπυρον διαβιβαζόμεν εὐχὴν ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας Κύπρου, ὅπως Κύριος πλήρως ἐπιστέψῃ ἄνωθεν εὐλογίαις ὑψηλὸν ἔργον Ἱεραρχίας.

Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου

Βουκουρέστιον, Βασιλικὸν Ἀνάκτορον.

Ἐκφράζω τὰς θερμὰς μου εὐχαριστίας τῇ συγκληθείσῃ Ἑλληνικῇ Συνόδῳ ἐπὶ τῇ φιλίᾳ αὐτῆς προσοχῇ καὶ εὐχόμενος αὐτῇ ἐπιτυχίαν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας ἀπευθύνω τὸν ἀδελφικὸν μου χαιρεισμὸν καὶ τὴν πατριαρχικὴν μου εὐλογίαν.

Μύρων Πατριάρχης

Βαθέως συγκεκνημένοι ἐπὶ ἐκδηλώσει ἀδελφικῶν αἰσθημάτων ἱερᾶς Συνόδου Ἱεραρχίας Ἑλλάδος ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦμεν δεόμενοι τῷ Κυρίῳ ἐν ἐνότητι πνεύματος καὶ ἀγάπης πρὸς καρποφόρον ἐργασίαν ἐπ' ἀγαθῷ Ἐκκλησίας, Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ ὅλης Ὁρθοδοξίας.

Πατριάρχης Σερβίας Δημήτριος

Ἐλικρινῶς συγχαίρων ἐπὶ συνελεύσει ἀρχιερέων Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐπικαλοῦμαι εὐλογίαν Θεοῦ ἐπὶ τὰς ἐργασίας αὐτῆς. Εὐχαριστῶν ὅτι ἐμνήσθητέ μου διαβλέπω ἐν τῇ ἀδελφικῇ ἐνώσει τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν τὸ ἐχέγγυον τῆς ἀνθήσεως πάσης τῆς Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας.

Διονύσιος Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας

—Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας εὐχετήριον τηλεγράφημα ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου πρὸς τὸν ἐν Ὑδρᾷ εὐρισκόμενον Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας. Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Συγκεκινημένος διὰ τὰς εὐχὰς ὑμῶν ὡς καὶ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀπευθύνω θερμὰς εὐχαριστίας».

Κουντουριώτης

—Πρὸς τιμὴν τῆς Ἱεραρχίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρέθηκε τῇ Πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησίᾳ. Σχολῆ δεῖπνον, εἰς ὃ προσκληθεῖς παρεκάθησε καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μαρωσίας καὶ Κερκύρας ἐπεσκέφθη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας σχετικῶς πρὸς τὸ καταρτισθὲν νομοσχέδιον περὶ τῶν οἰκονομικῶν.

—Τὸ Σάββατον μ. μ. ἡ Μακεδονικὴ Ἀδεφότης ὠργάνωσε δεξίωσιν τῶν Ἱεραρχῶν Μακεδονίας καὶ Θράκης εἰς ἣν παρέστησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

—Τὴν Δευτέραν π. μ. συνήλθον ἐν τῷ Συνεδικῷ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ συνεσκέφθησαν περὶ τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, κατηγορήθη δὲ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν ἔχοντων τοιαύτας Σχολὰς πρὸς παρακολούθησιν τοῦ ζητήματος καὶ εἰσήγησιν σχετικὴν κατὰ τὴν προσεχῆ συνέλευσιν τῆς Ἱεραρχίας.

—Τὴν Δευτέραν μ. μ. ἱκανοὶ Ἀρχιερεῖς μετὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπεσκέφθησαν τὸν Οἶκον Τυφλῶν εἰς Καλλιθέαν.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὡς τὴν Πέμπτην συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ἡ Δ. Ἱεραρ. Σύνοδος.

—Ἐν τινι τῶν συνεδριῶν τῆς Ἱεραρχίας πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίας, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ἐκφρασθῆ ἡ συμπάθεια τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν χειμαζομένην Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας.

—Ἐν τινι τῶν συνεδριῶν αὐτῆς προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ἡ Ἱεραρχία ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν περὶ προσθήκης Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης. Ὁ Μακ. Πρόεδρος διεβίβασε σχετικὸν ἔγγραφον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας.

—Προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας ἡ Ἱεραρχία ἐξέφρασε τὴν συμπάθειαν αὐτῆς πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Κορίνθιας καὶ ἔπαινον διὰ τοὺς ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν ἀγῶνάς του.

—Τῇ 29 παρ. μηνός, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, ἐγένετο ἡ καθιερωθεῖσα τελετὴ ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Πολὺ πλῆθος λαοῦ προσῆλθεν ὀλίγον πρὸ τῆς 6 1)2 ὥρας μ. μ. ὡς καὶ πολλοὶ Ἱεράρχαι καὶ κληρικοί. Χοροὶ ψαλτῶν ἐξ ὄλων τῶν Ἱ. Ναῶν ἔψαλον ἐν Βυζαντινῇ μουσικῇ τὰ ὠραία τροπάρια τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ ὁ λαὸς ἤκουε μετὰ συγκινήσεως καὶ πνευματικῆς κατανύξεως. Ἦτο ὠραῖον καὶ συγκινητικὸν τὸ θέαμα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀκολουθίας, τῆς ὁποίας προϊστάτο ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομος, ὅστις καὶ καθιέρωσε ταύτην, ἀνελθὼν ἐπὶ τῶν βράχου ὁμιλήσεν εὐφραδῶς ὁ Σ. Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγ)πόλεως κ. Πολύκαρπος περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς μεγίστης μεταβολῆς, ἣν ἐξήσκησεν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης.

—Ὡς γνωστὸν καθ' ἃς ἡμέρας συνεδρίαζεν ἡ Ἱεραρχία ἐπέλλοντο σωρηδὸν τηλεγραφήματα ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου. Πῶς συνετάσσοντο τὰ τηλεγραφήματα ἐκεῖνα μαρτυρεῖ τὸ ἑξῆς πρὸς τὴν Ἱεραρ. Σύνοδον τηλεγράφημα τοῦ ἐπανακάμψαντος εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νιγρίτης κ. Εὐγενίου: «Σταλὲν τηλεγράφημα παλαιοημερολογικῶν δῆθεν τυγχάνει ὅπως πλαστόν. Ἐτέθησαν δύομόνον ὑπόγραφα ἀνθρώπων τελείως ἀγραμματῶν, Χριστιανοὶ πειθαρχοῦσι. Μητρὶ Ἐκκλησίᾳ. Νιγρίτης Εὐγένιος».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τὸν παρελθόντα μῆνα συνήλθεν ἐν Σόφειᾳ ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐν ἣ μετὰ ἄλλων ἐξητάσθη τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα, ἡ διεθνὴς θέσις τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου ἐπιβαλλόμενα μέτρα. Αἱ συνεδρίαὶ ἤρχισαν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Παρήσαν πάντες οἱ μητροπολίται καὶ οἱ ἐπίσκοποι τοῦ Κράτους. Ὁ ἀναπληρῶν τὸν Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου σεβ. μητροπολίτης Βράτσης Κλήμης ἐξέφώνησε τὸν ἐναρκτήριον, δι' οὗ ἐξέθηκε τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐποιήσατο ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς παρευτάτας ἀρχιερεῖς ὅπως δώσουν τὰς συμβουλὰς των ἵνα καταστῆ δυνατόν ὅπως διὰ τῶν ληφθησομένων ἀποφάσεων ἡ Ἐκκλησία ἀποβῆ παράγων οἷος καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ νῦν καίη τὸν ὄλον, ὃν ἐπιβάλλει εἰς αὐτὴν ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ αἱ παραδόσεις τῶν ἀποστόλων. Ἐξητάσθησαν ἀκολουθῶν τὰ πεπραγμένα τῆς Ἱ. Συνόδου κατόπιν τῶν ἀποφάσεων τῆς ἀρχιερατικῆς συνελεύσεως τοῦ 1927. Διεπιστάθη ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔλαβεν ὑπ' ὄψει πάντα τὰ διαβήματα τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ ὅτι ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα, τοῦθ' ὅπερ θὰ γίνῃ διὰ τοῦ νέου περὶ Παιδείας νόμου. Ἐπ' ἴσης ἀνεκοινώθη ἔκθεσις, καθ' ἣν ὁ ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας ὑπεσχέθη νὰ πράξῃ τὰ δεόντα διὰ τὴν χορηγίαν γαιῶν πρὸς συντήρησιν τῶν

ναῶν, τῶν σχολείων καὶ τῶν ἀναγνωστηρίων. Ἐγένετο ἰδιαίτερος λόγος περὶ τῶν ἐνώπιον τῶν πνευματικῶν δικαστηρίων δικηγορικῶν υπερασπίσεων υποθέσεων διαζυγίου διαπιστωθέντος τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ δικηγόροι ἀποκομίζουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπονέμεται ὄντως ὑπὸ τῶν δικαστηρίων τούτων πλήρης δικαιοσύνη. Ἡ Συνέλευσις ἠσχολήθη ἐπίσης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἡλικίας τῶν υποψηφίων ἱερέων. Κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ οικονομικοῦ ζητήματος τῆς Ἐκκλησίας καθωρίσθησαν αἱ συνεισφοραὶ ἐκάστης ἐπαρχίας ὑπὲρ τοῦ συνολικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κεφαλαίου, ὃν τὸ σύνολον ἀνέρχεται εἰς 1100000 λεβίων, ὠρίσθη δὲ ὁ προϋπολογισμὸς τῶν μὲν ἐσόδων εἰς 7450000 λεβίων, τῶν δὲ ἐξόδων εἰς 4500000 λεβίων. Τὴν συνέλευσιν τῶν Ἀρχιερέων συνεδριάζουσαν ἐπεσκέφθη ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Λιάπτσεφ, παραμείνας δὲ μίαν ὥραν ἐν αὐτῇ, ἀντήλλαξε γνώμας μετὰ τῶν ἀρχιερέων ἐπὶ τῶν διοικητικῶν καὶ οικονομικῶν υποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Συνέλευσις διετύπωσεν εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὰς ἀντιρρήσεις τῆς ἐπὶ τῆς διὰ νόμου ἐπιβαλλομένης εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὑποχρέωσης νὰ δίδῃ λόγον τῆς διαχειρίσεως τῶν ἐκκλησι. οἰκονομ. πραγμάτων ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου λογιστηρίου, τὰς ὁποίας ὁ κ. Λιάπτσεφ ὑπεσχέθη νὰ μελετήσῃ. Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν ἰδιωτικῶν κληροδοτημάτων διεπιστώθη ὅτι ταῦτα ἀνέρχονται εἰς 5 περ. ἑκατομμ. λεβίων. Ἰδιαίτερος δὲ λόγος ἐγένετο περὶ τῆς βελτιώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδος. Ἐπὶ τοῦ θέματος περὶ τῆς διεθνοῦς σχέσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας ἀνεγνώσθη σχετικὴ ἐκθεσις ἀναφέρονσα ὅτι μετὰ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εὐρίσκειται αὕτη εἰς σχέσεις, πλὴν τῆς Ἑλληνικῆς. Τῆς Συνελεύσεως ταύτης τῆς Ἱεραρχίας ἠρνήθη νὰ μετασχη—ὡς πληροφοροῦμεθα—ὁ σεβ. μητροπολίτης Βάρνης, ὑπάρχουσι δ' ἐναντίον αὐτῆς παράπονα τόσον ἀπὸ μέρους τῶν ἄλλων κληρικῶν ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους τῶν λαϊκῶν θεολόγων ἀξιωσάντων τὴν σύγκλησιν ἐκκλησιαστ. ἐθνικῆς συνελεύσεως πρὸς ἐπίλυσιν τῶν σπουδαίων καὶ ζωτικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ οὗτοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχωσι γνώμην.

—Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐωρτάσθη ἐν Σόφια ἡ χιλιετηρίς τοῦ Τσάρου Συμεὼν καὶ ἡ πεντηκονταετηρίς τῆς Βουλγαρικῆς ἀνεξαρτησίας τῇ 12—15 Μαΐου.

—Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ οὖντιαι εἶναι πολυάριθμοι διατηροῦντες ναὸν καὶ σχολεῖον ἐν Σόφια καὶ διεξάγοντες δραστηρίαν προπαγάνδαν καθ' ὅλην τὴν χώραν. Ἐν Φιλιππουπόλει διαμένει ὁ οὐνίτης ἀρχιεπίσκοπος, ἐκεῖ δὲ ἐγκαθιδρύθη καὶ ἴδιον σεμινάριον, λειτουργοῦν ἄλλοτε ἐν Ἀδριανουπόλει.

—Ἐν Σόφια οἱ λατινορθοδομοὶ διατηροῦσι τρεῖς ναοὺς καὶ πολλὰ σχολεῖα περιλαμβάνοντα ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδες μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Λέγεται προσεῖτι ὅτι εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν προπαγάνδαν πρὸς διάδοσιν τοῦ λατινισμοῦ ἐν Βουλγαρίᾳ συντελοῦσιν ἰδίως ἰταλικοὶ πόροι, ἐσχάτως δὲ ἰδρυθῆν ἐν Σόφια μέγα ἰταλικὸν σχολεῖον μετὰ τριῶν παρατη-

μάτων εἰς ἀνάλογα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς τὰς σχολὰς ταύτας παρέχονται μέγιστα εὐκολαὶ καὶ παντὸς εἴδους περιθάλψεις εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητάς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου οἱ 60—70 μαθηταὶ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἠξήθησαν ἤδη εἰς 700 περίπου.

—Ὑπάρχουσι πληροφορία καθ' ἃς εἰς ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ξένης προπαγάνδας ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἔχει ἑτοιμον νομοσχέδιον δι' οὗ ἀπαγορεύεται ἡ φοίτησις εἰς ξένα σχολεῖα διὰ τοὺς βουλγαρόπαιδας πρὶν ἢ οὗτοι διέλθωσιν ἐκ τῶν τεσσάρων πρώτων τάξεων τοῦ βουλγαρικοῦ σχολείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ὁ πρωθιεράρχης τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Μακαρ. Μητροπολίτης Διονύσιος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀνεκοίνωσεν ὅτι ὁ Βησσαρίων Τζουβάνης «ἐπονομάζων ἑαυτὸν ἀρχιεπίσκοπον Ἀλβανίας» ἀπετάθη εἰς τὴν Ἰ. ἡλικίαν Σύνοδον τηλεγραφικῶς τὴν 28ην Φεβρουαρίου, ἀγγέλλων τὴν ἀνακήρυσιν τοῦ αὐτοκεφάλου τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ζητῶν τὴν εὐλογίαν τῆς Ὁ Μητροπολίτης Διονύσιος προσθέτει, ὅτι, μὴ ἀναγνωρίζων τὴν Ἀλβανικὴν Ἐκκλησίαν ὡς κανονικῶς ὑφισταμένην, οὐδὲν ἀπήνησεν εἰς τὸν Βησσαρίωνα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἀπεφασίσθη συνοδικῶς ὅπως ἡ ἐκλογή τοῦ μέλους πατριαρχου Ἀντιοχείας γείνη ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Λιβάνου μονῆ τοῦ προφ. Ἡλιοῦ, καίτοι οἱ κάτοικοι τῆς Δαμασκοῦ ἠξίωσαν σὺν ἄλλοις ὅπως ἡ ἐκλογή διεξαχθῆ ἐν Δαμασκῷ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σ. Καλλιόφα Καθηγητοῦ παιδαγωγικῶν ἐν τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλησι. Σχολῆ, *Σῶμα καὶ ψυχή*. Ὑλη καὶ πνεῦμα. Ἀθήναι 1929, σ 100. Ἐκδ. οἶκος Δημητράκου. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐρευνᾷ τὴν σχέσιν τῶν σωματικῶν φαινομένων πρὸς τὸ ψυχικὰ Στηριζόμενον ἐπὶ τῆς συγχρόνου ψυχολογίας καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἀποδεικνύει μὲ ἐξαιρετικὴν σαφήνειαν, ὅτι ἡ ἀσφαλεστάτη θεωρία σημερον εἶναι ἡ τοῦ δυϊσμοῦ, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῷ κόσμῳ ἐν γένει δύο ὑπάρχουν πρώται ἀρχαί, πρώται οὐσίαι, ἡ ὕλη καὶ τὸ πνεῦμα. Ἡ δὲ θεωρία τοῦ ἐνισμοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ οὐσία εἶναι μία καὶ μόνη, ἀποδεικνύεται ἀκυρος. Ἐν τῇ θεωρίᾳ δὲ τοῦ δυϊσμοῦ τὸ ζήτημα τῆς ἀμοιβαίας σχέσεως τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος λύεται διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἀλληλεπιδράσεως αὐτῶν. Μετὰ μεγάλης δὲ σαφηνείας ἀναπτύσσει ὁ συγγραφεὺς πῶς πρέπει νὰ νοηταὶ ἡ ἀλληλεπίδρασις αὕτη, ὥστε νὰ μὴ προσαρροῦν πρὸς τὰ διδάγματα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Πλήρης εἶναι πρὸς τούτοις ἡ ἀναίρεσις τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων μηχανικῶν θεωριῶν. Πολλὰ διδάγματα τῆς ἐξελέξεως κατὰ Βαίσιμαν, ἡ φυσιολογικὴ ἐρμηνεία τῆς μνήμης κτλ. δι' ἀκαταμάχτων ἀποδείξεων ἀπορρίπτονται ὡς ἀστήρικτα. Ὁ συγγραφεὺς παρέχει διὰ τοῦ βιβλίου τούτου ἀρίστην συμβολὴν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν κίνησιν τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, συμβολὴν, ἡ ὁποία ἀναντιρρήτως ἴσεται εἰς τὸ ὕψος τῆς συγχρόνου φιλοσοφικῆς κινήσεως τῶν προπορευομένων ἡμῶν ἐν τῷ πολιτισμῷ ἔθνῳν. Καὶ ἡ διατύπωσις δὲ τῶν ἐννοιῶν εἶναι σαφῆς καὶ εὐληπτος, διότι ὁ συγγραφεὺς προσεπάθησε καὶ ἐπέτυχε νὰ τηρῆ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μὲ τὴν ἀρμόζουσαν εἰς ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα ἀκριβείαν τοὺς νόμους τῆς λογικῆς.

Τύποις «Φώνικος» Ὁδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι